

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

PS 19,2-3

“²Nebesa Slavu Božju kazuju,
naviješta svod nebeski dijelo ruku
njegovih

³Dan danu to objavljuje,
a noć noći glas predaje.”

Riječ urednice	1
Moj rođendan	2
Proslava župskog zaštitnika sv. Ivana Nepomuka	3
Crkveni objekti naše župe	5
Nova kapelica u Demerju	7
Novo raspelo u našoj župi	8
Papa Benedikt XVI. u posjetu hrvatskoj katoličkoj misiji u Austriji	8
Vijesti iz Caritasa	13
Proslava blagdana sv. Nikole	14
Draga Marijana, hvala i sretno	15
Oproštaj i sjećanje... ..	17
Hodočašće Gospi od Krasna	18
Tradicionalna hodočašća naše župe	23
Hodočašće sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću	24
Zborovi-proštenja-hodočašća	26
Načela Ujedinjenih naroda o skrbi za starije ljude	29
Dječje misli	31
40. planinarski križni put	34
Iskustvo Bratovštine sv. Bernarda	36
Moje Modrave	37
SHKM 2008	38
Novi put i novi život	40
Ruke koje prate slijed Kristova života	42
Sveti Nikola	44
Krunica za spas nerođenih	46
Svjetski dan krunice	48
Važnost sakramenta euharistije	49
Komadić neba	51
Meditacija - Kakav prijatelj je Isus	52
Moja bol... ..	53
Život je... ..	55
Molitva	55
Novi život	55
Dječji biseri	56
Mudre riječi	56
Vicevi	57
Kviz	57
Nepoznato o poznatome	59

Brazda

Župski list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 3000 komada

Izdaje: Župski ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,

Sijačevo šetalište bb, 10 250 Lučko

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Tihana Krajačić

Lektor: Milan Desnica, prof.

Članovi uredništva: Dragica Burić, Milan Desnica, prof., Jana Kaić, Danijel Matešić, Marija Matešić, Vjeran Matešić

Slikovno oblikovanje: Milan Desnica, prof., Tihana Krajačić, Nikola Tomečak

Grafička priprema: Tihana Krajačić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

Riječ urednice

Poštovani čitatelji!

Ponovno pred sobom imate Brazdu i to njezin Božićni broj. Ovdje ćete naći dio zanimljivih informacija vezanih za našu župsku zajednicu kao što je npr. otvaranje i blagoslov nove kapele sv. Petra, blagoslov novog križa, proteklih događanja, izvješća sa župskih hodočašća u Krasno i Herceg Novi, ali i aktivnosti koje su provodili različiti dijelovi naše župske zajednice. I ovaj put željeli smo prikazati dio aktualnih događanja, ali i obratiti pozornost na duhovni život crkve i to one žive Crkve koju čine sami vjernici, župljani.

Vidjet ćete da je Brazda nadopunjena i nekim novim sadržajima kao što su dječji biseri, mudre riječi, ali i molitvama kojima smo htjeli potaknuti župljane na još aktivniji vjerski život.

Pozivamo još jednom sve one koji imaju ideje, ali i kritike i prijedloge da nam se jave kako bi ovaj župski list postao još bolji i zanimljiviji te naravno bogatiji Duhom

Vjerujem da će svatko u ovom novom broju naći dio za sebe, koji će svakog ponaosob potaknuti da postane bolja osoba, sličnija Kristu.

Blagoslovljeni Božić i Sretnu novu godinu želi vam Uredništvo.

Urednica

Mk 4, 26-28

²⁶Igovoraše im: “Kraljevstvo je Božje kao kad čovjek baci sjeme u zemlju. ²⁷Spavao on ili bdio, noću i danju sjeme klija i raste - sam ne zna kako; ²⁸zemlja sama od sebe donosi plod: najprije stabljiku, onda klas i napokon puno zrnja na klasu.”

Moj rođendan

Kao što znaš, ponovno se približava dan moga rođendana. Svake se godine u svijetu priređuje slavlje u čast moga rođendana. Vjerujem da će se isto ponoviti i ove godine. Ovih dana ljudi puno kupuju. Na radiju, televiziji i u novinama ni o čemu drugom se ne govori, nego samo o tome, koliko još dana nedostaje do tog časa.

Ugodno je znati, da neke osobe barem jedan dan u godini, misle na mene.

Kao što znaš, prije mnogo godina započeli su slaviti moj rođendan. U početku je izgledalo da razumiju i zahvaljuju na onomu što sam učinio za njih. Ali, DANAS je malo onih koji razumiju što slave. Ljudi se okupljaju i slave, ali ne znaju o čemu se radi.

Sjećam se, prošle godine kada je stigao moj rođendan, ljudi su naveliko slavili u moju čast. Stolovi su bili puni, sve okićeno, puno poklona...

Ali, mene nisu niti pozvali. Slavlje je bilo upriličeno u moju čast, ali kad je došao taj dan, mene su ostavili vani, vrata za me su bila zatvorena... makar sam žarko želio s njima slaviti...

Istinu govoreći, nisam se iznenadio, jer u zadnje vrijeme mnogi mi zatvaraju vrata. Kako me ne pozvaše, bez buke i smetnje, ušao sam tiho i sjeo u jedan kut. Svi su nazdravljali i veselili se. U jednom trenutku unutra je ušao jedan BIJELI STARAC, s dugom bijelom bradom, obučen u crveno. Izgledao je malo pripit. Umorno je sjeo na fotelju i svi su potrčali k njemu, veseleći se,

kao da je veselje njemu u čast.

Točno u 24 sata, svi su počeli nazdravljati, grliti se i čestitati. Ja sam, također, ispružio ruke, očekujući da će me netko zagrliti... Nitko me ne zagrlil!

Zatim su započeli jedni drugima davati poklone. Približih se da vidim, da slučajno nemaju kakav poklon i za mene. Ali, ne bi ništa za me. Kako bi se ti osjećao, kad bi na dan tvojega rođendana, jedni druge darivali, a tebi ne daju ništa? Shvatih da sam suviše na ovom rođendanu, stoga iziđoh bez buke i za sobom zatvorih vrata.

Svaka godina koja prolazi je gora. Ljudi se samo sjećaju hrane, poklona i slavlja, a mene se nitko ne sjeća.

Želio bih da mi dozvoliš da ovog Božića uđem u tvoj život, da shvatiš da sam prije 2000 godina došao u ovaj svijet i da sam dao svoj život na križu i

za tebe. Danas jedino što želim jest, da to vjeruješ cijelim srcem.

Nešto ću ti reći: mislio sam, kako me mnogi ne pozvaše na svoje slavlje, učinit ću sam svoje veličanstveno slavlje, kakvo još nikad nije viđeno. Priređujem sve što je za to potrebno; šaljem mnoge pozivnice, među kojima je jedna posebna i za tebe. Želio bih znati, da li ćeš sudjelovati, da mogu za te rezervirati mjesto i napisati tvoje ime ne mojoj velikoj listi uzvanika. Vani će ostati svi oni koji se ne odazovu mome pozivu.

Pripremi se jer u dan kad se najmanje nadaš slaviti ću svoje velebno slavlje.

I S U S

(preuzeto s Interneta i prilagođeno)

PROSLAVA ŽUPSKOG ZAŠTITNIKA SV. IVANA NEPOMUKA

Već nekoliko godina, zaštitnika naše župe, slavimo na sam dan, tj. 16. svibnja. To je za našu župsku zajednicu SVETKOVINA, a to znači da je u rangu najvećih liturgijskih proslava, kao što su Božić, Uskrs, Velika Gospa i dr.

Nije potrebno da se svetkovina župskog zaštitnika, pomiče na dan Gospodnji, na nedjelju, koja je također svetkovina.

I ove se godine naša župska zajednica pripremala za proslavu župskog zaštitnika sv. Ivana Nepomuka devetnicom. Kroz devet dana u 19 sati je bilo euharistijsko slavlje s tematskom propovijedi. Misna su slavlja predvodili, svećenici iz dva dekanata, Okičkog i Svetonedeljskog, a na samu svetkovinu bili su i visoki crkveni dostojanstvenici. Redom spominjemo svećenike koji su

sudjelovali u devetnici:

7.5. vlč. Stjepan Vuglovečki – župnik iz Kerestinca;

8.5. vlč. Stjepan Drkčević – župnik iz Rakovog Potoka;

9.5. vlč. Mirko Režek – župnik župe Marije Pomoćnice Knežija;

10.5. preč. Vladimir Bogdan – župnik i dekan iz Samobora;

11.5. vlč. Ivica Zlodi – pomoćnik predstojnice Ureda za vjeronauk u školi;

12.5. preč. Josip Čukman – župnik i dekan iz Zlatara;

13.5. vlč. Zvonko Vuković – župnik iz Brezovice;

14.5. vlč. Božo Cindori – župnik župe Novaki-Rakitje-Bestovje;

15.5. vlč. Konrad Žižek – župnik iz Domaslovca.

U vrijeme devetnice za vrijeme euharistijskog slavlja pjevali su razni crkveni zborovi. Osim naših zborova, pjevali su ugledni zborovi, kao npr. mješoviti zbor iz Knežije, u kojem pjevaju i neki naši župljani, te župski mješoviti zbor iz Zlatara, koji možda ima najstarijeg dirigenta g. Kazimira Svibena (86 godina), i najmlađeg člana orguljašicu (16 godina), te im je razlika u godinama samo 70 godina.

Svaku večer bila je prilika za sv. ispovijed.

Na svetkovinu sv. Ivana Nepomuka bile su četiri sv. mise: u 7.30, 9.30, 11.00 i 19.00 sati. Ranu sv. misu u 7.30 sati imao je vlč. Mijo Matošević, naš supsidijar. Dječju-roditeljsku sv. misu u 9.30 sati imao vlč. Perica Matanović, vicerektor na bogosloviji u Zagrebu.

Svečanu misu u 11.00 sati predvodio je i propovijedao apostolski nuncij u Hrvatskoj msgr. Francisco Javier Lozano u zajedništvu brojnih svećenika i vjernika.

Apostolski nuncij msgr. Francisco
Javier Lozano

Svečanost svetkovine sv. Ivana Nepomuka završena je večernjom sv. misom koju je predvodio i propovijedao mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački.

Mora se kazati da je i za vrijeme devetnice i na samu svetkovinu bio veliki broj vjernika, iako je bio radni dan.

Hvala svima koji su na bilo koji način sudjelovali u proslavi zaštitnika naše župe sv. Ivana Nepomuka.

Vjekoslav Pavlović, župnik

Za vrijeme devetnice sv. Ivanu Nepomuku, Zajednica mladih Zrno nade provelo je humanitarnu akciju "Kolači za siromašne", u kojoj su članovi prodavali kolače koje su sami izradili zajedno sa svojim obiteljima te skupljali novac u humanitarne svrhe.

Mons. dr. Valentin Pozaić

CRKVENI OBJEKTI NAŠE ŽUPE

Najstariji crkveni objekt na teritoriju naše župe je kapela sv. Benedikta u Donjem Stupniku, koja je izgrađena 1696. g. Ove je godine 26. veljače dobila priključak plina i tako je omogućeno da se u njoj u svako godišnje doba slavi liturgija. Početkom trećeg mjeseca počeli su konzervatorsko istraživački radovi u unutrašnjosti kapele, a već u travnju mjesecu počeli su konzervatorsko

restauratorski radovi na dijelovima slika iz 17. stoljeća. Restaurirana su u mjesecu svibnju i lipnju dva drvena kipa, kip sv. Florijana i sv. Jakova. U listopadu 25. i 26. izvršena je fumigacija-plinska dezinsekcija sva tri drvena oltara u kapeli radi suzbijanja crvotočine. Vjerujem da će do kraja ove godine biti izvršeni još neki radovi u spomenutoj kapeli.

Kapela sv. Benedikta u restauraciji

Ove je godine selo Demerje dobilo prekrasnu kapelicu. Zahvaljujući želji, htijenju, poduzetnosti i ustrajnosti većini vjernika iz tog naselja, izrasla je kapelica posvećena sv. Petru. Ovog proljeća počele su prve akcije oko izgradnje ove kapelice, da bi njezin završetak bio za svetkovinu sv. Petra i Pavla. Na svetkovinu sv. Petra i Pavla 29. lipnja odslužena je prva sveta misa pred kapelom i tom prilikom vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac blagoslovio je novu kapelu.

Naš župski Caritas već nekoliko godina dosta aktivno djeluje, ali pod teškim uvjetima što se tiče prostora. U dvije prostorije, od kojih je jedna, kotlovnica za centralno grijanje u Domu Sijač, vodi sve poslove koji se traže od jednog župskog Caritasa. To znači da ovaj mali prostor služi za kancelariju, prostoriju u kojoj se skuplja hrana, odjeća, obuća i igračke za djecu. S druge pak strane na župskom dvorištu propada gospodarska zgrada. Ove smo godine

tijekom ljeta, u suradnji s Konzervatorskim zavodom grada Zagreba, pristupili pribavljanju dokumentacije potrebne za obnovu ovog objekta. Atelier „Zlatni rez“ najprije je snimio postojeće stanje i izradio idejno rješenje gospodarske zgrade. U veoma kratkom roku isti je projektni ured izradio Idejno rješenje adaptacije i prenamjene

gospodarske građevine. Sve je predano Gradskom uredu za prostorno uređenje, graditeljstvo, stambene i komunalne poslove i promet u Zagrebu – Avenija Dubrovnik 12 i sada se čeka potrebna lokacijska dozvola za ovaj objekt. Nadamo se da će se to riješiti tijekom zime, kako bi se sljedeće godine u proljeće moglo pristupiti adaptaciji gospodarske građevine. U adaptiranoj gospodarskoj zgradi (slika na str.40) bit će tri prostorije za župski Caritas, župska biblioteka, dvorana za susrete mladih, jedna tavanska prostorija za poslovne susrete i ured s nekoliko kompjutera, te dvije garaže.

Ovom prilikom obraćamo se svim župljanima s molbom za suradnju i novčanu pomoć za ostvarivanje ovog našeg zajedničkog cilja. Svoje priloge možete dati prilikom posjete svećenika za vrijeme blagoslova obitelji.

Vjekoslav Pavlović, župnik

Nova kapelica u Demerju

U selu Demerju, koje pripada našoj župi, na blagdan sv. Petra i Pavla (29.06.2007) blagoslovljena je novoizgrađena kapelica koja je posvećena sv. Petru. Slavlje blagoslova i posvete oltara predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uz asistenciju generalnog vikara mons. Šantića, kancelara don Anđelka Kačunka, domaćeg župnika vlč. Vjekoslava Pavlovića, prečasnog Špoljara, prečasnog Franje Bosnara i vlč. Božu Grbeša.

U prigodnoj propovijedi mons. Jezerinac između ostalog naglasio je važnost prvaka Crkve sv. Petra i Pavla.

Petar je dobio ime u prvom susretu s Kristom i odmah je krenuo za Njim. Isus ga je prozvao Petar, što znači stijena i pozvao da vodi Crkvu i bdije nad njom. Svi učenici prihvatili su Petra za glasnogovornika. Petar je osjetio da mora naviještati Radosnu vijest i drugim narodima te je s tom nakanom krenuo u Rim. Petra se

smatra novim osnivačem Rima jer je unio kršćanski duh u njega. U Rimu su Petra i ubili nakon velikog požara 64. godine.

Na svetoj misi, kojoj je prisustvovalo nekoliko stotina mještana i gostiju, osobito se molilo za pokojne branitelje Domovinskog rata iz Demerja Darka Matešu, Josipa Lončića i Gorana Šivka, kojima je u znak sjećanja prije same mise otkrivena spomen ploča na Društvenom domu Demerje.

Misno slavlje animirao je vokalnoinstrumentalni ansambl „Mitamburica“ iz Hrvatskog

Leskovca, a ministrirali su bogoslovi među kojima je i Tomislav Krizmanić koji živi u Demerju.

Nakon svete mise održani su prigodni govori zahvale inicijativnom odboru i svima koji su svojim donacijama pripomogli izgradnju kapelice. Članovi KUD-a „Orač“ u Društvenom domu Demerje izveli su prigodan program.

Lidija Krizmanić

Novo raspelo u našoj župi

U Ježdovcu je pred kućom obitelji Tadić, u Ulici Keseri br. 4, na blagdan sv. Ilije (20. 7.) blagoslovljeno novo raspelo.

Mate i Ilija Tadić s roditeljima podigli su zavjetni križ. Tako su izvršili zavjet svoga djeda Ilije, koji se još davne 1945. godine zavjetovao podići kapelicu ili križ na svome imanju, ostane li živ preplivavajući rijeku Kupu bježeći pred neprijateljem.

Sin i unuci izvršiše zavjet podigavši križ pred novim domom u Ježdovcu, gdje su došli za vrijeme Domovinskog rata, izbjegavši iz Posavine.

Zavjetni križ blagoslovio je gospodin župnik, vlč. Vjekoslav Pavlović, u nazočnosti obitelji, rodbine i prijatelja obitelji Tadić.

Milan Desnica

Blagoslov novog križa u Ježdovcu

Papa Benedikt XVI. u posjetu hrvatskoj katoličkoj misiji u Austriji-7.-9. rujna 2007.

Sedmoga rujna kiša je padala kao iz kabla, bilo je hladno, a na bečkom trgu „Am Hof“ bilo je sve više ljudi. Kada sam stigao na trg ispred crkve, u kojoj se svakodnevno okupljaju bečki Hrvati na misu, trgom se prolomio pljesak i uzvik „Benedetto! Benedetto!“ jer je Sveti Otac, Benedikt XVI., upravo stupio na austrijsko tlo. Redom su

Svetom Ocu prilazili državni čelnici, predvođeni predsjednikom Heinzom Fischerom i crkveni velikodostojnici, predvođeni bečkim kardinalom Christophom Schönbornom.

Na trgu su svi tražili mjesto, kako bi što bolje vidjeli pozornicu ispred „Am Hof“ ili „Crkve devet anđeoskih zborova“, koja je bila ukrašena bijelim

Crkva "Am Hof"

ljiljanima. Crkva je u doba monarhije bila "privatna crkva" dvora, u kojoj su dvorani obavljali obrede, koji nisu trebali biti pristupačni javnosti (npr. vjenčanja, krunidbe...)

Kadasenaekranimapokazaopapamobil sa Svetim Ocem i kada smo prepoznali da je pred samom crkvom, zaboravili smo da smo prokislili, promrzli i da su nam se noge već smočile.

Sveti Otac je stupio u crkvu.

Na vratima crkve dočekao ga je rektor crkve i voditelj Hrvatske katoličke misije, fra Ilija Vrdoljak, član zagrebačke franjevačke provincije svetih Ćirila i Metoda sa suradnicima.

Petočlana obitelj Ilije i Ruže Vidović iz Bosanske Posavine, obučena u narodne nošnje toga kraja, predala je Svetom Ocu na ulazu u crkvu svježe pečen kruh. Dvogodišnja mala Eva i njezin četverogodišnji braco Ilija gledali su sa svjetlucajem u očima u tog starca, u Papu, a i Viktor i roditelji su s ponosom gledali gosta, koji im je prišao.

Malu djecu je blagoslovio, a s ostalima izmijenio prijazno koju riječ, a onda se

zaputio do novog glavnog oltara. Taj oltar, kojeg je tek nekoliko dana prije posvetio zagrebački kardinal Josip Bozanić, izrađen je od bračkog kamena, a u njemu se nalaze moći blaženoga kardinala Alojzija Stepinca.

Nakon kratke molitve Sveti je Otac krenuo prema crkvi, gdje je s okupljenim mnoštvom predvodio službu riječi. Vjernici, koji su bili u crkvi, predstavnici svih stranih katoličkih zajednica u bečkoj nadbiskupiji, mogli su preko ekrana pratiti cijelu molitvu.

Citat iz papinog pozdravnog govora u hrvatskoj katoličkoj misiji:

„Moj posebni pozdrav upućen je mladima i predstavnicima stranih zajednica u bečkoj nadbiskupiji, koji će se nakon ove službe riječi okupiti u crkvi i do sutra ostati u klanjanju pred Presvetim. Čuo sam, da već tri sata stojite tu; divim vam se zbog toga. Time ostvarujete posve konkretno ono, što svi mi ovih dana želimo činiti: s Marijom gledati prema Kristu.

S vjerom u Isusa Krista, Sina Božjega koji je postao čovjekom, od najranijih vremena ukorak ide i posebno čašćenje njegove majke, one žene, u čijem krilu je poprimio ljudsku narav i s kojom je čak dijelio otkucaj srca; koja je s puno osjećaja i poštovanja pratila njegov život do smrti na križu i čijoj majčinskoj ljubavi je on na koncu povjerio učenika, kojeg je ljubio i s njime i cijelo čovječanstvo. U svom majčinstvu Marija i danas uzima ljude

iz svih jezika i kultura pod svoj štit, da bi ih u ujedinjenoj mnogolikosti zajedno dovela do Krista. Njoj se možemo uteći u brigama i tjeskobama. Ali od nje trebamo učiti i prihvatiti jedni druge onom ljubavlju, s kojom ona prihvaća nas; svakog pojedinog u njegovoj osobnosti, od Boga željenog i voljenog. U obitelji Božjoj diljem svijeta, u kojoj je za svakog čovjeka predviđeno mjesto, svatko svoje osobne darove treba razviti na dobro svih.“

Klanjanje u crkvi "Am Hof"

Nakon klanjanja Sveti Otac je napustio crkvu i krenuo prema obližnjem Judenplatzu, a klanjanje je nastavljeno sve do sljedećeg jutra, pri čemu su se izmjenjivale razne zajednice.

Na Judenplatzu je ispred tamošnjeg spomenika Sveti Otac odao počast stradalim židovima u drugom svjetskom ratu.

Mi, koji smo bili na trgu, puni dojmova smo promatrali fotografije i putujući kućama jedva dočekali, da se presvučemo.

Na susretu s vladom i osobama iz javnog života u predvečerje Sveti je Otac govorio o važnosti kršćanskih vrednota za Europu i Austriju.

Sutradan 8. rujna 2007., Sveti Otac je, zbog lošeg vremena, krenuo automobilom u Mariazell, austrijsko nacionalno Marijansko svetište, koje je tog dana, na blagdan Marijina rođenja slavilo 850 godina postojanja.

Euharistijsko slavlje je bilo hodočasničko. Mariazell je poznato svetište u koje hodočaste uz Austrijance i Mađari i slavenski narodi, te se toga dana okupilo mnogo hodočasnika i iz tih krajeva. Hrvatske hodočasnike i njihove biskupe predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić.

Na početku euharistijskog slavlja domaći biskup Egon Kapelari uputio je hodočasniciima pozdrav na mnogim jezicima, pa tako i na hrvatskom.

Kako bi se pokazalo jedinstvo svih vjernika, prvo čitanje pročitano je na gradišćansko-hrvatskom jeziku, psalam su pjevali Slovenci, a drugo čitanje je pročitano na mađarskom.

U molitvi vjernika su sudjelovali i invalidi, a slavlje je bilo jednostavno i svečano, s pučkim napjevima.

Benedikt XVI je svoju propovijed na svečanoj misi u povodu velike godišnjice Mariazella stavio pod geslo svog hodočasničkog putovanja „Uprijeti pogled na Krista“. On je ocijenio Marijansko svetište kao

„mjesto mira i pomirenog jedinstva“. Papa je nadalje istaknuo značenje istine i „veliku moralnu snagu“ kršćanske vjere, iako je vjera više od jednog „moralnog sistema“.

U propovjedi se papa osvrnuo posebno na deset Božjih zapovjedi, a na kraju se spomenuo i dvojice hodočasnika, koji su preminuli tog dana.

Dio propovjedi u Mariazellu- „Vjera se odlučno suprostavlja rezignaciji“: „ Stvarno se naša vjera odlučno suprostavlja rezignaciji, koja čovjeka vidi kao nesposobna za istinu - istina je navodno prevelika za njega. Ta rezignacija naspram istine je po mom uvjerenju srž krize zapada, Europe. Ako nema istine za čovjeka onda on na koncu ne može ni razlučivati dobro i zlo. I onda sve velike i divne spoznaje znanosti postaju dvosjekle: mogu postati značajne mogućnosti za dobro, za spasenje čovjeka, ali i mi to vidimo strašne prijetnje, postati uništenje čovjeka i svijeta. Mi trebamo istinu. Ali naravno, zbog naše povijesti se bojimo, da vjera u istinu donese netoleranciju. Kad nas taj strah spopadne, koji ima svoje dobre povijesne razloge, onda je vrijeme, pogledati na Isusa, kakvog ga ovdje u svetištu Mariazell vidimo. Vidimo ga tu u dvjema slikama: kao dijete na ruci majke i iznad glavnog oltara bazilike kao Raspetoga. Ove dvije slike bazilike nam govore: istina se ne dokazuje vanjskom moći, nego je ponizna i daje se čovjeku samo kroz unutarnju moć svoje istinitosti. Istina

se pokazuje u ljubavi. Ona nikada nije naše vlasništvo, nikada nije naš proizvod, isto tako se ljubav ne može napraviti, nego samo primiti i pokloniti dalje. Tu unutarnju moć istine trebamo. Toj moći istine vjerujemo kao kršćani. Za nju smo svjedoci. Nju moramo na isti način darivati dalje, na koji smo ju i primili.“

Papa je pozdravio hodočasnike na njihovim materinim jezicima, pa je na hrvatskom rekao:

„Od srca pozdravljam i vas dragi hrvatski hodočasnici! Neka vas prati moćni zagovor i pomoć Blažene Djevice Marije, da uvijek ostanete vjerni Kristu i njegovoj Crkvi! Hvaljen Isus i Marija!“

Poslije podne je slavio večernju s biskupima, svećenicima, redovnicima, redovnicama i bogoslovima i pri tome se osvrnuo na tri evanđeoska savjeta: siromaštvo, čistoću i poslušnost.

Trećega dana 9. rujna 2007. smo se okupili ispred bečke prvostolnice sv. Stjepana. Vjernici su se okupili na trgu ispred katedrale i u prilaznim ulicama. Preko video-ekrana bilo je omogućeno praćenje misnog slavlja.

Uz zvuke najvećeg austrijskog zvona procesija sa svećenicima, biskupima i Svetim Ocem krenula je od nadbiskupskog dvora do katedrale.

Bio je to svečani trenutak. U propovjedi je Sveti Otac naglasio posebno potrebu i važnost nedjelje kao Dana Gospodnjeg i pri tome rekao:

„U riječi dominicum/dominico sunerazdvojno spojena dva značenja, čije jedinstvo mi opet moramo naučiti uočavati. To je najprije dar Gospodnji - taj dar je On sam: Uskrsli, čiji dodir i blizinu kršćani jednostavno trebaju, da bi bili istiniti. Ali to nije samo duševni, nutarnji, subjektivni dodir; taj susret s Gospodinom se upisuje u vrijeme na jedan određeni dan.“ I

Katedrala sv. Stjepana.

nama je potreban odnos s Uskrsnim, istaknuo je Sveti otac i time odlučno stao na stranu onih, koji se zauzimaju za neradnu nedjelju.

Prvi kršćani su svoj život dali za nedjelju, jer bez nje nisu niti mogli niti htjeli živjeti, dok smo mi nedjelju pretvorili u „slobodno vrijeme“, u „vikend“, koje je danas izloženo opasnosti, da postane prazno.

Bilo je lijepo i svečano, a vjernici su sabrano molili i pjevali. Na 70 mjesta na trgu i obližnjim ulicama su svećenici i đakoni dijelili svetu Pričest i tako je katedrala tog dana „izgubila zidove“.

Nakon mise, Sveti je Otac izašao na trg i s pozornice održao najprije nagovor, a onda na austrijski način s okupljenim vjernicima zajedno otpjevao „Anđeo Gospodnji“. To je bio veličanstven trenutak, jer su svi iz sveg grla pjevali sa Svetim Ocem.

Sveti je Otac svoj pohod Austriji završio pohodu cistercitske opatije Heiligenkreuz i susretom sa dragovoljnim i počasnim suradnicima u koncertnoj kući.

Pozdravna poruka na odlasku:

„Zahvalnost i radost me ispunjavaju ovog trenutka. Primite svi, koji ste me pratili ove dane, koji ste mnogo posla i truda uložili,

da se ovaj stisnuti program mogao bez poteškoća odvijati, koji ste hodočastili i iz svega srca slavili, još jednom moju najsrdačniju zahvalu. Za odlazak povjeravam sadašnjost i budućnost ove zemlje zagovoru milosne Majke iz Mariazella, Magna Mater Austriae, i svim svetima i blaženima Austrije. S njima želimo i mi uprijeti svoj pogled u Krista, koji je naš život i naša nada. Vama gospodine predsjedniče i svima vama okupljenima kažem iskreno i srdačno: „Bog plati“.“

Radost zbog papina pohoda osjetila se tih dana na licima mnogih ljudi. Jednostavne, ali duboke papine poruke dirale su u srce i ostajemo obogaćeni jednim velikim iskustvom.

Mag. Ivo Baotić, teolog
pastoralni suradnik hrvatske katoličke
misije u Austriji

Vijesti iz Caritasa

Župski caritas smješten je u Domu „Sijač“, gdje za rad koristi prostoriju termogenske kotlovnice, koja zbog svoje skučenosti i same namjene, ne može dugoročno zadovoljiti prostorne potrebe za rad. Kako smo čitatelje već obavijestili, župnik Vjekoslav Pavlović i Župno pastoralno i ekonomsko vijeće u 2006.g. donijeli su odluku da se bivša gospodarska zgrada u župnom dvorištu prilagodi za rad Caritasa.

Da bi se taj prostor privedo funkciji nužna je temeljita rekonstrukcija, koja iziskuje znatna materijalna sredstva. Dio sredstava odvojiti će župa iz svojih redovitih prihoda, a pomoć je zatražena i od Općine Stupnik i Gradske četvrti Novi Zagreb–Zapad, a za ostatak će se za pomoć obratiti tvrtkama i pojedincima s područja naše župe.

Predviđeni prostor je trudom župljana ljetos ispražnjen te je sav prostor očišćen. Obzirom da je zgrada pod zaštitom Zavoda za zaštitu spomenika kulture, čeka se njihovo očitovanje o zahvatima koji se smiju provesti. Izrađen je projekt adaptacije i predan je zahtjev za lokacijsku dozvolu Gradskom uredu za prostorno uređenje. Za rad Caritasa je projektiran prostor od dvije prostorije, jedna za odjeću, a druga za hranu, s kancelarijskim i sanitarnim prostorom.

U sklopu adaptacije zgrade za potrebe Caritasa, uredio bi se i prostor za knjižnicu, za što je zatražena pomoć od Gradskog ureda za obrazovanje,

kao i prostorije za druženje i rad na računalima, s ciljem da se mladima omogući kvalitetno provođenje slobodnog vremena.

Župski caritas, obzirom da ne postoje nikakve vanjske donacije, funkcionira isključivo dobrotom župljana, ono što župljani poklone Caritasu, to se dijeli korisnicima s područja naše, a i drugih župa.

Najčešće se donira odjeća, koja se dijeli po zahtjevu korisnika, a ako se skupi veća količina, npr. preko ljeta, otprema se u centralni caritas, gdje postoji veća potreba za odjećom. Za jednog korisnika nabavljena su invalidska kolica.

Najveći broj korisnika Caritasa zainteresiran je za hranu.

Uz Dane kruha, u Osnovnoj školi Lučko i Područnim školama Stupnik i Ježdovec, zalaganjem učitelja, učenika i roditelja provodi se akcija prikupljanja hrane za korisnike Caritasa. Ove godine je iz prikupljenih namirnica složeno 70 paketa, koji su podijeljeni potrebnima.

Akcija prikupljanja hrane u školama je provedena i pred Uskrs i bila je vrlo uspješna. Posebnu zahvalu uz učitelje, učenike i roditelje dugujemo vjeroučitelju Pavi Šimoviću zbog njegovog zalaganja da se već i kod najmlađih župljana razvija osjećaj za pomoć potrebnima.

Od novca koji se prikupi za Caritas u crkvi, pomažu se najpotrebniji,

ponekad novčanom pomoći, ali najčešće kupovinom namirnica ili drva za ogrjev. Obitelji iz Ježdovca kojoj je u požaru u obiteljskoj kući potpuno stradao stambeni prostor sa svom opremom i odjećom, osim u hrani, pomoglo se i novčano sa 16.735 kn i 206,4 €, koje su darovali župljani.

Dobrotvorima Caritasa zahvaljujmo na svim dobročinstvima, a i nadalje se preporučamo za pomoć. Zahvaljujemo također volonterima Caritasa na

iskazanoj požrtvovnosti i želji da se pomogne potrebnima.

Korisnicima Župskog caritasa, dobrotvorima kao i volonterima, želimo sretne i vesele božićne blagdane i svako dobro u Novoj godini.

Župski caritas u zimskom periodu radi srijedom od 9:00 do 10:00 i od 16:30 do 17:30 sati, u Domu „Sijač“.

Mira Drobilo
Zamjenica voditeljice
Župskog caritasa

Proslava blagdana sv. Nikole

Povodom blagdana sv. Nikole u našoj župskoj zajednici održana je prigodna priredba za djecu predškolskog uzrasta u Domu Sijač.

Priredbu su priredili učenici dramske grupe OŠ Lučko pod vodstvom dipl. učiteljice gospođe Jasenke Savić, a glazbeni program su izveli članovi dječjeg zbora „Krijesnice“ pod dirigentskim vodstvom gospođe Eve Kirchmayer Bilić.

Mališani su radosno pratili priredbu, ali su s nestrpljenjem očekivali sv. Nikolu.

Dolaskom sv. Nikole djeca su razdraganih srdaca sa čuđenjem

Sv. Nikola

pratila svaki njegov pokret. Sv. Nikola je svakom djetetu poklonio dar. Svoje darove djeca su čvrsto privinula uz svoje grudi nestrpljivo čekajući trenutak da vide što su dobili.

Mali pjevači zbora „Krijesnice“ i ove su godine svojim nastupom posebno obradovali stanovnike Doma za starije osobe Tolić u Ježdovcu, gdje su otpjevali prigodne pjesme.

Milan Desnica, prof.

„Krijesnice“

Draga Marijana, hvala i sretno!

I po opsegu i po značenju veliki i svečani koncert Kluba mladih „Sijač“, kojim se njegova dirigentica Marijana Ilić oprostila nakon više nego uspješnog petogodišnjeg angažmana i truda, održan je u župskoj crkvi sv. Ivana Nepomuka u Lučkom 15. lipnja 2007. Ispunjen intenzivnim emocijama, imao je posebno značenje za sve izvođače djecu i mlade zborova „Male Krijesnice“, „Krijesnice“ i „Allegro“. Pomno i dugo pripreman opsežan program, izveden na uistinu visokoj razini, rezultat je Marijaninog predanog rada. Pod sigurnim dirigentskim vodstvom Marijane Ilić redom su se nizale skladbe mahom hrvatskih skladatelja: Dedića,

Matanovića, Golčića, Gotovca, Bjelinskog, Papandopula i dr.

„Male Krijesnice“ oduševile su radosnim pjevanjem dječjih pjesmica prilagođenih predškolskom uzrastu, a „Krijesnice“ i „Allegro“ impresionirali su kvalitetnim izvedbama zahtjevnih skladbi zbarske literature. Odlična klavirska pratnja Jurja Radića bila im je siguran oslonac i podrška, a istakao se i zvonki glas dječjačkog soprana, soliste Franje Bilića.

Neupitna vrijednost postignutog uspjeha, rezultat je kvalitetno osmišljenog i iskorištenog vremena, brojnih sati na probama mladih naše župe. Nastup je krasio uzoran

Zadnji koncert

i profesionalan pristup i ponašanje svih naraštaja izvođača, te je nagrađen dugim pljeskom oduševljene publike. Doživljavajući i prihvativši ju kao „svoju“, Marijani su, nakon koncerta, dirljivu zahvalu izrazili sami članovi zborova i njihovi roditelji, pripremivši joj dar za sjećanje, a svoju su riječ zahvale izrekli i vlč. gospodin župnik i uprava Kluba. U svojim govorima istakli su Marijaninu srdačnost i profesionalnost, te trajnu vrijednost koja je njezinom zaslugom utkana i usađena u mlade ljude, koji će te stečene kulturne vrijednosti zasigurno (pro)nositi, prepoznavati i cijeniti i kao odrasli ljudi.

Vrijedna je Marijana, uvijek spremna za učenje i savjet, brižno i pedantno iz tjedna u tjedan pripremala, organizirala i vodila šest sati tjednih proba, svirala na dvjema nedjeljnim i blagdanskim misama, te je tako obogaćivala i svoje vlastito iskustvo i znanje. Razdoblje u kojemu je Marijana Ilić djelovala u našoj župi svakako je bilo iznimno.

Tijekom svih „njezinih“ pet godina održavani su brojni sakralni i svjetovni nastupi i programi; kako u crkvama u župi, susjednim mjestima, hrvatskim gradovima i u inozemstvu, tako i u reprezentativnim koncertnim dvoranama grada Zagreba. „Krijesnice“ i „Allegro“ postali su poznati i cijenjeni

zborovi u stručnim glazbenim krugovima.

Osim što je za župu učinila izuzetno mnogo i mnogo naučila, Marijana Ilić će zasigurno sva svoja stečena iskustva i znanja prenositi i usavršavati i u drugim sredinama u kojima bude djelovala, što joj svi od srca želimo.

Draga Marijana, najljepša HVALA za svaki susret, spremnost za rad i učenje, te Tvoje vrline; ponajprije poniznost i skromnost, koje neka Te i dalje krase. Ovoj župi ostaješ trajna uspomena i poticaj za budućnost.

EVA KIRCHMAYER
BILIĆ

Zadnji nastup „Allegra“ pod vodstvom Marijane Ilić održao se 17.06.2007. u župskoj crkvi u Vukovini, Mraclin, gdje su se nakon prekrasne mise uz pjesmu i druženje članovi „Allegra“ još jednom oprostili od svoje voditeljice.

Vjenčanje

Oproštaj i sjećanje...

Svi se dobro sjećamo jedne djevojke koja je prije 5 godina došla u Lučko. Mlada i još neupoznata s okolinom u koju je došla, među djecu i mlade ljude koji su je tu dočekali, počela je razvijati nešto što će kasnije rezultirati jednom čvrstom vezom, koja se rijetko stvara i razvija između profesora i učenika. Pravi cilj njezina dolaska bio je poučiti mlade ljude, koji su bili toga voljni, pjevanju.

U početku nije bilo lako! Ali nikad nije lako „prvašićima“!

S vremenom su se i ta djeca i mladi ljudi koji su tvorili dva zbora („Krijesnice i „Allegro“), privikli na nju i prihvatili ju. A kako je simpatija bila uzajamna i napredovanje zborova je bilo lakše i bolje.

Tako su se zadnjih 2 ili 3 godine zaredali vrlo uspješni nastupi „Krijesnica“. „Krijesnice“ su nastupale u Glazbenom zavodu, Dvorani Vatroslava Lisinskog, na Smotrama zagrebačkih glazbenih amatera i „Zlatnoj harfi“. Sa svih strana pohvale su dolazile njoj kao vrsnom dirigentu i djeci kao dobrim učenicima. Naravno nije sve bilo baš tako bajno. Našlo se tu i kritika, koje su uvijek bile dobronamjerne.

No, da ne zaboravimo i zbor „velikih“. Ni oni nisu ništa manje važni. Kako sam i ja članica tog zbora „velikih“, točnije zbora „Allegro“, znam da nije uvijek bilo jednostavno. Ali kao da je i moralo biti?!

Mi smo prvi put na Smotru kao neko veće i važnije, ne natjecanje, već predstavljanje zborova na „Svjetski dan amaterskih zborova“, otišli 2006. godine.

Tada smo cijeli repertoar za Smotru napravili doslovno u dva tjedna! Neću lagati niti skrivati to jer mislim da je nepotrebno. A pohvaliti nas hoću jer smo u ta dva tjedna napravili, usudim se reći, vrhunski posao. Toga ne bi bilo da nije bilo Marijane, naše dirigentice. I dalje smo nastavili raditi istim žarom, predstavljati svoj rad po drugim župama i na koncertima.

Dirigentica Marijana je otišla iz naše sredine. Iako žalosni, jer smo ostali bez vrsnog stručnjaka, sretni smo zbog nje jer je pronašla sreću i zbog toga morala promijeniti sredinu. Ona sada živi u Splitu, točnije u Žrnovnici.

Naime, udala se! Iako je to bila vrlo radosna vijest, kada nam je u 2. mj. rekla da se udaje, bili smo potišteni.

Jer ipak je to značilo da odlazi. A za sobom je ostavila onu čvrstu vezu o kojoj sam pisala na početku.

Ta emotivna veza, koja se stvorila između nas i nje nikad neće biti prekinuta bez obzira koliko kilometara nas dijelilo, koliko udaljeni bili. Marijana će uvijek biti s nama u mislima i u pjesmama koje smo pjevali zajedno s njom!

Moram nešto reći i o samom vjenčanju,

jer sam bila tamo zajedno s obitelji. Dovoljno je reći da je to bio nezaboravan, prelijep i emocijama prožet događaj koji će mi zauvijek ostati urezan u pamćenje.

29. rujna u prekrasnoj crkvi sv. Ilije u Metkoviću, sam obred vjenčanja, razmjena zavjeta i prstenja, sve je to bilo drukčije, a Marijana i Ivica su

tome pristupili uzvišeno, pobožno i s velikom ljubavlju. A sreća koja je zračila iz njih mogla se osjetiti.

I za kraj bih htjela zahvaliti u ime svih članova zborova s kojima je radila naša draga Marijana Ilić. Svojim trudom i znanjem obilježila je cijeli jedan period kojega ćemo se svi rado prisjećati.

Monika Perić

Hodočašće Gospi od Krasna 30. lipnja i 1. srpnja 2007.

Sasvim slučajno prateći katoličke stranice kojih je sve više i koje nam pružaju mnoštvo zanimljivih i poučnih informacija, naiđoh i na obavijest kojom Katolici na internetu – KNI organiziraju hodočašće Gospi od Krasna 30.06. Nakon nagovora prijatelji iz Zajednice prihvatili su moju ideju i mi smo se prijavili za taj put. Nakon nekog vremena saznali smo da i naša župa namjerava pohoditi ovo Marijansko svetište dan nakon našeg puta. Prvotno smo se pitali kako su se podudarili datumi, ali Bog i Marija upleli su svoje „prste“ u naše planove i pružili nam dva nezaboravna dana.

Mi mladi krenuli smo ujutro 30.06. prema Krasnom koje je jedno od najpoznatijih hodočasničkih mjesta

u Hrvatskoj. Nismo poznavali ljude s kojima smo bili u autobusu, ali smo svi hrlili pokloniti se Mariji. Organizator je bio gospodin Ivica Franjković s KNI, a vođa puta bio je gospodin Tomislav Pavlin predsjednik Planinarskog društva Stanko Kempny. Bilo je vrlo poučno zbog toga što smo putem dobili i kratke priče iz povijesti o mjestima i gorama pokraj kojih smo prolazili. Malo pomalo, kako je vrijeme teklo, mi smo se sve više penjali po nadmorskim visinama do Krasnog. Stigavši u podnožje svetišta, izmolili smo Križni put penjući se prema kapeli. Došli smo na vrijeme za misu koju je predvodio župnik Krasnog vlč. N. Komušanac. Nakon mise imali smo kratak predah, a nakon toga krenuli smo i prema našem planinarskom cilju tj. prema Zavižanu.

Duga je planina taj naš Velebit. Iako smo velik dio proveli u autobusu stigli smo i do planinarskog doma Zavižan, te obišli vrh Vučjak. Budući da smo imali slobodnog vremena, malo smo se odvojili i krenuli kozjim, ali obilježenim putem kako bi obišli druge vrhove i pogledali prekrasne krajolike. Put se sve više stanjivao, sve više uspinjao, postao je samo stijena i jedino čemu smo se radovali bile su markacije, jer smo znali ako ih slijedimo ne možemo se izgubiti, makar je bilo teško ne brinuti se.

Hodali smo, hodali, penjali smo se goletima, stijenama, liticama i uživali na njima jer prijatelji su bili oko nas. Usput smo prošli i botaničkim vrtom u samom NP Velebit.

Budući da se približavalo vrijeme povratka morali smo krenuti na dogovoreno mjesto kod kapele sv. Ante, gdje smo se slikali i zahvalili sv. Anti za siguran put i prekrasno hodočašće. Kasnije su nam rekli da smo obišli jednu od najtežih planinarskih staza po kojemu je i planinarsko društvo dobilo ime u spomen na planinara Stanka, mladića koji je stradao u prometnoj nesreći, a koji je želio slijediti Krista.

Nakon fotografiranja polako smo se počeli vraćati prema Krasnom polju. Moja prijateljica i ja smo odlučile ostati u Krasnome, te iznenaditi naše prijatelje koji će doći sutradan s autobusima iz župe.

Bilo je prekrasno probuditi se u potpunoj tišini, bez buke oko nas, ali

nekom posebnom toplinom i mirom u srcu.

Veselile smo se kada su naši došli u velikom broju. Dok je toplina sunčevih zraka sve jače prodirala i zagrijavala zemlju hodočasnici iz naše župe polako su se primicali Križnim putem zavjetnoj crkvi Gospe od Krasna. Iako ne znam kako je njihov dolazak do Krasnog prošao znamo da smo imali osmijeh na licu kada smo tamo u bespuću, u mjestu na toj visini s malim brojem stanovnika, vidjeli poznata lica.

Velečasni župnik je predvodio prekrasnu misu sa zahvalom Majci što nas je dovela u svoj dom. U nadahnutoj propovijedi župnik je govorio o potrebi slavljenja svete mise nedjeljom i blagdanom. Jedino po svetoj misi postajemo suzajedničari otajstva spasenja. Kao što smo zajednica u obitelji i slavljenju euharistije moramo pristupiti kao zajednica. Ako naše obitelji budu zajedno dolazile na svetu misu bit će to potpuno slavljenje svete mise. U obiteljima gdje se zajedno moli i svetkuju blagdani stvara se raspoloživo ozračje u pripremi djece i mladih za prihvaćanje odgovorne uloge predvoditelja misnih slavlja, svećeništva. U vrijeme kada nedostaje duhovnih zvanja potrebno je moliti da u našem narodu bude više poziva za svećeništvo i redovništvo. Stoga i ovdje molimo za pomoć Majku Božju da se što više mladih odazove pozivu u duhovni stalež kako bi slijedili njenog

Župa ispred svetišta

sina Isusa Krista, naglasio je župnik.

Pjevali smo radosna srca uz želju za ponovnim povratkom u ova brda.

Uz ručak i kavu na suncu družili smo se i lica svih hodočasnika zračila su velikim osmijehom. Nepregledne šume i polja pod našim nogama pojačale su ljubav prema našoj domovini.

Na povratku kući, stali smo i u mjestu Kuterevu, gdje je prihvatilište za divlje medvjede koji su ostali bez roditelja. Ondje medvjedi žive u njihovom prirodnom staništu, a o njima se brinu

volonteri koji žive u mjestu. Svaki medvjed ima svoje ime i prezime (Mrnjobundo, Janja Zora i Zdravi Gor). Volonteri su

Medvjedići u Kuterevu

mladi iz Hrvatske i inozemstva koji svojom dobrotom pomažu očuvanju ove zakonom zaštićene vrste. Namjera organizatora je da se ovaj dom za zaštitu medvjeda proširi na mnogo veću površinu kako bi medvjedi mogli što bolje rasti i razvijati

se pod kontrolom, bez krivolova koji im prijete u šumama.

Nakon posjeta Kuterevu osnaženi ljepotom toga malog mjesta i voljom tih ljudi koji su voljni pomoći, krenuli smo našim kućama.

Vjerujemo da će hodočašća Majci Božjoj od Krasna postati tradicija te da će i mnogi drugi članovi naše župske zajednice upoznati ljepote Velebita i osjetiti blagoslov Marije.

Tihana Krajačić
Milan Desnica, prof.

USPUTNE CRTICE-VODIČKI PODSJETNIK O KRASNU I VELEBITU (ako niste znali...)

Od Zagreba preko Karlovca, Josipdola, Modruša, Brinja, Švice prolazimo dijelom trase Jozefinske ceste, najkraćom vezom s morem od Zagreba do Senja, uz nijeme svjedoke onog vremena: crkvice, utvrđenja, planine...

Karlovac – izgradio nadvojvoda Karlo Habsburg, početkom 16.st., iznad grada utvrda Dubovac

Klek (1182m) – kulna planina hrvatskog planinarstva iznad grada Ogulina, kolijevka hrvat. alpinizma, 1874. g. prvi uspon označio osnivanje Hrvatskog planinarskog društva i nastanak hrvatskog planinarstva.

Josipdol – crkva sv. Josipa. Oštarije – nekada velika čuvena proštenišna crkva. Spaljena 1521.g. a na temeljima nova posvećena Majci Božjoj.

Modruš – bio sjedište modruško-senjske biskupije. Na temeljima stare župne crkve i biskupskog dvora, današnja crkva. Nekada ih je bilo 9! Ostaci starog grada Frankopana.

Jezerane – crkva sv. Jurja mučenika, Križpolje - crkva sv. Križa.

Brinje – uz Ogulin najpoznatije mjesto iz srednjeg vijeka (i prije). Na uzvisini Humac, ostaci starog grada a u njemu obnovljena kapelica Presvetog Trojstva. Župna crkva posvećena Uznesenju Marijinom.

Žuta Lokva, raskrižje cesta prema moru i Lici. Mala kapelica posvećena Majci Božjoj i četvorici palih hrvatskih policajaca na početku Domovinskog rata.

Švica (crkva sv. Ivana Krstitelja), Gorići, iznad kuterevske udoline (u Kuterevu crkva Gospe Karmelske), kroz zaselak Devčići (rođen nadbiskup riječki Devčić!). Ravno u krasansku udolinu, a mi desno prema svetištu

Gospe od Krasna. Krasno se spominje još 1219.g. Najpoznatije svetište Like i dijela Bosne. Poznati Jezerski put, hodočasnički, vodi iz Jablanca od mora i preko Velebita do svetišta. Novoobnovljena crkva i pristup s postajama križnog puta i obližnjim hotelom «Krasno» čine lijepu cjelinu. Krasno, crkva sv. Antuna Padovanskog.

Važna napomena ne samo za NP nego i drugdje: cvijeće ne beremo i ne nosimo ga kućama, nego u svojim fotoaparatom i videokamerama, a otpatke nosimo sobom. U planini nema čistača prostora, a ptice i druge životinje imaju svoju prirodnu hranu!

Tu se nalazi i jedinstvena svjetska atrakcija: sagrađena planinarska staza kroz ljuti krš u dužini od 50 km, od Zavižana kroz Velebit skoro do Baških Oštarija (1930 – 1933), sagrađena pod vodstvom Ante Premužića, «Premužićeva staza».

Sjeverni Velebit iako ne najviši (viši južni dio), svojim različitim

dijelovima (šume, livade, stijene i sl.) pruža svojim vidicima s okolnih vrhova i planinarskih putova posebno zadovoljstvo.

Ovdje nalazimo prekrasne Božje prirode bisere koje smo pohodili, a to su:

- svetište Gospe od Krasna, koje se nalazi na visoravni iznad mjesta Krasno, na visini od 1030 m, gdje se hodočasti još od davne 1641. god.

- dio NP «Sjeverni Velebit» s «Velebitskim botaničkim vrtom» koji ima preko 700 biljnih vrsta, okruženog vrhuncima Balinovac i Veliki Zavižan, te jedinstven i nezaboravljiv pogled s «terase» planinarskog doma Zavižan, još više s obližnjeg vrhunca Vučjak (1614 m), na more i otoke, a s druge strane na planinsko prostranstvo Velebita koji je 1978.g. uvršten poveljom UNESCO u međunarodni rezervat biosfere. Nacionalni park «Sjeverni Velebit utemeljen 1999.g.

Preuzeto sa stranice Katolika na Internetu i prilagođeno

Kapela Gospe od Krasna

Gospa od Krasna

Danas mi sadiš borove
u srce... polažeš u nj
nebo, otoke i more
(obzorje plavičasta sklada),
stiješnjena pluća naseljavaš
ljekovitim mirisima livada...

o Isuse, to možeš
samo Ti – stvoriti ljepotu
od koje zastaje dah!

I pitaš:

„Zar misliš da bi ti
itko drugi
umorne vjeđe obasipao
mekim laticama ruža,
misliš li da bi ti
odmor hladovitiji,
utočište sigurnije
pružio ijedan ljudski tvor...?“

Iz žara ljubavi vapi
zapretan odgovor:

“Pa neka se smanjim
do zrna gorušičina,
neka i nestanem –
a Ti da rasteš:

i očima mojim,
i rukama mojim,
i riječima mojim
ljudima povazdan zboriš...”

... za čisto srce,
pred Gospom Krasnom,
na koljenima!

Ivanka Brađašević

Tradicionalna hodočašća naše župe

Kada kažemo tradicionalna hodočašća, mislimo na ona hodočašća koja naša župa redovito obavlja više desetaka, a možda i stotina godina.

Takva hodočašća su hodočašće u Mariju Bistricu, Trsat i Ludbreg.

I ove godine naši su župljani obavili ova tri tradicionalna hodočašća. Za malu promjenu, ove godine najprije smo hodočastili na Trsat i to u subotu 21. srpnja. Polazak je bio u 5.00 sati iz Hrv. Leskovca, a od župne crkve u 5.30 sati. Povratak je bio istog dana navečer. Nakon euharistijskog slavlja i drugih pobožnosti na Trsatu, rekreacijsko popodne nastavilo se u Crikvenici.

Lučkom za Mariju Bistricu i istog se dana vratili do večernje sv. mise.

Treće naše tradicionalno ovogodišnje hodočašće bilo je u Ludbreg. Prvog rujna u 7.00 sati s dva autobusa hodočasnika krenuli smo iz Lučkog za Ludbreg na proslavu Predragocjene Krvi Kristove. Povratak je bio istog dana u predvečerje.

Ludbreg

Marija Bistrica

Tjedan dana nakon hodočašća na Trsat, vjernici naše župe hodočastili su u naše najveće nacionalno Marijansko svetište - Mariju Bistricu. S dva popunjena autobusa 28. srpnja u 6.30 sati krenuli smo od župske crkve u

Ne samo ovog ljeta, nego već nekoliko godina neki se naši župljani ispričavaju kako se zbog velikih vrućina ne usuđuju ići na hodočašće. Zato ozbiljno razmišljamo o tome da se ova hodočašća iz srpnja i kolovoza premjeste u mjesec lipanj. Takvo nešto već su učinile mnoge župe iz naša dva dekanata. Zato ovime najavljujemo promjenu termina za neka tradicionalna hodočašća.

Vjekoslav Pavlović, župnik

Hodočašće sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću

Pedeset članova naše župske zajednice hodočastilo je 21. i 22. listopada 2007.g. u Herceg Novi (Crna Gora), rodno mjesto svetoga Leopolda Bogdana Mandića. Hodočasničko putovanje započelo je ispred župske crkve sv. Ivana Nepomuka. Naše prvo odredište bio

je grad Dubrovnik. Uz razgledavanje grada posjetili smo poznatu izložbu Febergeovih uskrsnih jaja iz doba carske Rusije koja je bila postavljena u Kneževom dvoru.

U samostanu Male braće dočeka nas je fra Diego Deklić i detaljno nas upoznao s poviješću samostana, njegovom bogatom umjetničkom zbirkom kao i s najstarijom ljekarnom u Hrvatskoj, koja djeluje u sastavu samostana.

U poslijepodnevnim satima nastavili smo putovanje do Herceg Novog, gdje nas je u crkvi krštenja sv. Leopolda dočeka gospodin župnik, vlč. Benjamin Petrović.

Upoznavši nas sa životom sv. Leopolda i poviješću svetišta obogatio nas je novim

spoznajama, a i sam susret s vlč. Benjaminom bio je pravo duhovno osvježenje. U spoznaji veličine sv. Leopolda, kao hodočasnici slavili smo svetu misu, molili, pjevali i zahvaljivali za

uslišane molitve.

U Herceg Novom živi mala zajednica katolika koja pokušava očuvati svoju vjeru i tradiciju štovanja sv. Leopolda u suživotu s ostalim stanovništvom.

Nakon šetnje gradom nastavili smo putovanje do Perasta, gdje smo večerali i prespavali. Ujutro smo brzo pohitali do župske crkve, gdje nas je gospodin župnik vlč. Srećko Majić upoznao s bogatstvima i ljepotama cijele župe,

Gospa od Škrpjela

Zlatni vez iglom

a posebno s pomorskom tradicijom. Svi smo nestrpljivo čekali odlazak na maleni otočić Gospe od škrpjela, na kojemu je podignuta velebna zavjetna crkva u kojoj se čuva čudotvorna slika Majke Božje, pronađena na hridi prije nekoliko stotina godina. U svetištu smo slavili Boga, iskazivali svoje molitve i u dubini srca govorili zavjete.

Neprocjenjivo umjetničko blago, od čega 68 slika (ulja na platnu), slikara Tripe Kokolja, jedna od najvećih zbirki zavjetnih srebrnih pločica na svijetu (više od 1500), nikoga nije ostavilo ravnodušnim. U muzeju svetišta čuvaju se brojni umjetnički predmeti, slike, arheološki nalazi, zbirka oružja, materijalne kulture bokeljskoga kraja.

Putovanje smo nastavili do Kotora. Ulazak u grad izmamio je uzdah divljenja umjetničkoj i arhitektonskoj ljepoti. Uz mnoštvo palača, kula te trgova povezanih uskim ulicama, gradom dominira katedrala sv. Tripuna, koja je i najznačajniji sakralni spomenik Kotora. Posebna

zanimljivost katedrale je kameni ciborij iznad glavnog oltara izgrađen davne 1362. godine.

U obližnjoj crkvi sv. Marije od Kolečate čuva se tijelo blažene Ozane.

Iz susjednog grada Mula je i blaženi Gracija, pa nije čudo što Bokokotorski zaljev nazivaju zaljev svetaca.

Boka Kotorska - oltar

Za vidjeti sve ljepote grada Kotora i upoznati vrijednosti koje u sebi krije trebalo bi nekoliko dana.

Na povratku iz Kotora zaustavili smo se u Dobroti i posjetili grob nedavno preminulog svećenika don Branka Zbutege, intelektualca i teologa našeg vremena.

Duhovno obogaćeni i ispunjeni radošću zbog svega doživljenoga, svoj povratak u Zagreb stavili smo u ruke Majke Božje i zagovor sv. Leopolda.

Sretno se vrativši prebiremo po uspomena i sa svima koje susrećemo želimo podijeliti iskustvo zajedništva i vjerničkog hodočašća.

Milan Desnica, prof.

Zborovi-proštenja-hodočašća

Na Kordunu, a samim tim i u okolici Slunja se govorilo za hodočašće „idemo u zbor“. To se prenijelo i na naša područja gdje su se naši pretci doselili i ostavili u svojoj tradiciji ove interesantne običaje.

Možda se to govorilo zato jer su se zbirali, sabirali ljudi od svuda. Kao što sam pisala, porijeklom sam iz okolice Slunja iz Nikšića. U toj okolici ima puno crkava i kapelica, gdje je bila prilika se sastati i malo družiti. Sada se kaže kad se ide pješice da se hodočasti.

Znači da smo mi i oni prije mene uvijek hodočastili jer se svuda išlo pješice. Tamo gdje se nije moglo pješice, ili kako su rekli stari ljudi na nogu, tamo se nije išlo.

Ponekad se netko odlučio otići u malo udaljenije mjesto, što je trajalo dva dana. Išlo se prvi dan, prenoćilo se, bilo se na misi, te se nakon toga vraćalo kući.

Tamo se išlo rano ujutro da se stigne do noći, ali natrag nije bilo bitno kada će se stići, jer vrijeme nije igralo veliku ulogu kao što je to običaj danas.

Oni koji su imali konje njima je bilo lakše. Takvi su bili imućniji, bogatiji. Svi sumorali računati na trošak, zato se nije

mogao svatko odlučiti ići malo dalje u „zbor“. Kordunaši katolici oduvijek su išli u crkvu, u zborove, drago mi je da to još uvijek traje. Dapače, obnavlja se, ali na moderniji način, važno je da se ne zaboravlja i ne zatara (zatre). Na tim prostorima jedino je crkva davala snage i volje ljudima da opstanu i ostanu na toj škrtorj zemlji, ali na svome. Ljudi su bili velikom većinom nepismeni, znači trebalo im je usmeno saopćiti da bi razumjeli.

Takvi ljudi su pametni, jer da nisu, kako bi pored svih teškoća, neimaštine i tlačenja opstali.

Zato je i taj osjećaj ljude skupljao na tim crkvenim svetkovinama u zborovima. Za tu prigodu se dugo unaprijed spremalo. Pošto su obitelji bile s puno članova znalo se da u „zbor“ ide

toliko članova jer trebalo je novce za lemozinu (milostinju), darovati crkvu. To je bilo važno, manje važno negoli da zborar (hodočasnik) ima za sebe. Sa sobom su ponijeli nešto od kuće za jesti, a vode će dobiti u mjestu gdje dolaze, osim toga tamo na Kordunu ima i puno prirodnih izvora da ljudi ne ostanu žedni. Bilo je slučajeva da nije bilo vode kao za svetoga Mihovila u Šušnjari, pa se voda i kupovala. To su bili dodatni troškovi. Ljudi su bili siromašni, bez zarade, samo ono što sami naprave, zato se moralo šparati (štedjeti), pa se znalo što je važnije (preće po starinski). Moralo se obući malo svečanije. Obično je to bila narodna nošnja koja se čuvala za takve prigode. Cure su uvijek željele imati za zbor nešto novo, pa su puno njih išle uza sav svoj posao zaraditi dodatno da mogu kupiti recimo sandale ili cipele. Odlazile bi u Karlovac na kopanje ili žetvu, pješice tamo i natrag da ne bi novac trošile na prijevoz, te da bi imale za zborove za kupiti nešto odjeće ili obuće. Ta odjeća i obuća morala se čuvati jer je teško zarađena. A čuvala se najčešće za zborove.

Većina crkava na Kordunu je na brijegu, pa je bilo milina gledati te kolone zborara (proštenika) kako stižu sa svih strana, djevojke i mladiće u narodnim nošnjama. Mladići su nosili tambure da se poslije mise malo provesele. Pjevale su se različite pjesme, ali je malo bilo namijenjeno tim svecima. Hodočasnike nije vodio svećenik jer se nije moglo organizirati, a nije bilo

zvanično niti dozvoljeno. Vjernici su na svoju ruku, kako bi se reklo, ali i za svoju dušu odlazili i štovali Boga i time davali potporu svećenicima i Crkvi. U sadašnje vrijeme dolaze naši Hrvati katolici iz dijaspore za zborove. Dolaze s djecom, čak unucima, snimaju video-kamerama da bi tamo daleko od kuće cijela obitelj gledala i uživala u svemu. Tako oni prenose na mlade osjećaj pripadnosti Crkvi, Bogu, običaju i svom zavičaju. Ja znam kakav je to osjećaj biti izvan svoje zemlje. Tek se onda shvati što znači zemlja i kraj odakle smo potekli.

Premda su crkve stradale-porušene, ljudi su najprije dolazili na ta zgarišta zajedno sa svećenicima i slavili svetu misu i održali zbor kao prije.

Hvala Bogu, svećenicima, dobrim ljudima i njihovoj pomoći, crkve su obnovljene pa se ponovno održavaju zborovi u mnogim mjestima iz kojih su došli doseljenici u našu župu, npr. Cetingradu, Cvitoviću, Blagaju, Nikšiću, Rakovici, Slunju, Lađevcu i drugim mjestima Korduna, Like ali i šire. Svi ti doseljenici su poznati vjernici što mogu potvrditi i svećenici u tim mjestima.

Na mom boravku daleko od drage mi zemlje, u stranskoj Njemačkoj napisala sam 1989. pjesmu posvećenu srcu, Kordunaškom srcu:

Svudaj lijepo,
Najljepše kod kuće,
Iz daleka
Tu me srce vuče.
Nije bogat tko novaca ima,
Bogatstvo je u našim srcima
Kordunaši srca bogatoga
Ufaju se u dragoga Boga
Bog vam dao sreće i veselja
Od mog srca poslana je želja.

To srce bilo je široko, siromašno, a u isto vrijeme bogato. U njemu se skrivalo bogatstvo koje je moralo biti pritajeno. Rekao je moj tata da ne mora sve iz srca preko jezika preći. Ali to iznutra ne može nitko izbaciti, osim dragoga Boga. On je bio taj koji je s pravom to

govorio. U svom dugom životu (živio je 100 godina i šest mjeseci) imao je prilike doživjeti i preživjeti svega i svašta. Znao je reći: „Mijenjale su se države, vlade, vladari, ali smo mi ljudi ostajali tu. Bili su često protiv nas, ali samo protiv Boga nisu mogli.“

Svaku noć prije spavanja pomolio se Bogu i zahvalio mu.

A u srcu je ostalo ono što se čuvalo samo za Njega.

Zato bih i ja željela zahvaliti Bogu i ljudima što su očuvali stare običaje i vjeru za buduće naraštaje, koji su sada na ovom tlu, u ovoj župi, ali koji i dalje poštuju tradiciju, zborovanja i hodočašćenja. Znam da je danas moderan način hodočašćenja, ali se ipak ne zaboravlja ono što je ostalo u Kordunaškom srcu.

Dragica Burić Nikšićanka

Tradicionalna narodna nošnja

Načela Ujedinjenih naroda o skrbi za starije ljude

Dana 16. prosinca 1991. Glavna skupština Ujedinjenih naroda prihvatila je rezoluciju 46/91 koja sadrži načela Ujedinjenih naroda za starije ljude, a svrha im je poboljšati život u starijoj dobi. Vlade svih zemalja su potaknute da uključe ova načela u svoje nacionalne programe uvijek kada je to moguće.

NEOVISNOST

Starijim ljudima trebalo bi omogućiti sljedeće:

- dostupnost prikladne hrane, vode, stanovanja, odjeće i zdravstvene skrbi kroz osiguranje dohotka, obiteljske podrške i potpore zajednice, te kroz samopomoć;
- mogućnost rada ili pristup drugim aktivnostima kojima bi se osigurao dohodak;
- mogućnost sudjelovanja u odlučivanju kada i prema kojem rasporedu će ići u mirovinu;
- pristup odgovarajućim obrazovnim programima i programima obuke za stjecanje različitih vještina;
- život u sigurnoj sredini koja se može prilagoditi osobnim potrebama i

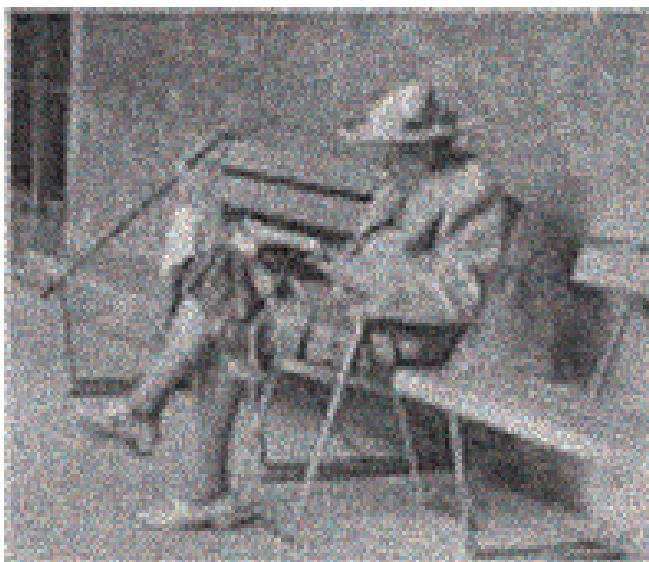
promijenjenim sposobnostima;

- život u vlastitom domu što je duže moguće.

DRUŠTVENO DJELOVANJE

Stariji ljudi trebali bi:

- ostati sastavni dio društva, aktivno sudjelovati u tvorbi i provedbi politike koja izravno utječe na njihovo blagostanje, kao i podijeliti svoja znanja i vještine s mlađim generacijama;
- tražiti i stvoriti mogućnost za rad na korist svojoj društvenoj zajednici i za dragovoljno uključivanje u aktivnosti koje su primjerene njihovim interesima i sposobnostima;
- organizirati pokrete ili udruge starijih ljudi.

SKRB

Stariji ljudi bi trebali:

- imati koristi od svoje obitelji i zaštite i skrbi koju im pruža zajednica u skladu s društvenim stavom i kulturalnim vrednotama društva u kojem žive;
- imati neometan pristup zdravstvenoj skrbi koja će im omogućiti održavanje i postizanje najbolje moguće razine tjelesnoga, društvenog i emotivnog blagostanja, te spriječiti ili odgoditi početak bolesti;
- imati pristup socijalnim i zakonodavnim službama zbog poboljšanja samostalnosti, zaštite i skrbi;
- moći koristiti odgovarajuće razine institucionalizirane skrbi kojom bi im se osigurala zaštita, rehabilitacija te socijalni i društveni poticaji u humanoj i sigurnoj sredini;
- moći ostvariti ljudska prava i temeljne slobode tijekom boravka u bilo kakvoj ustanovi za skrb, liječenje ili prihvat starijih ljudi, uključujući cjelovito poštivanje njihovih vjerovanja, dostojanstva, potreba i privatnosti, kao i prava na odlučivanje o vlastitoj skrbi i kvaliteti življenja.

SAMOISPUNJENJE

Stariji ljudi bi trebali:

- imati mogućnost ostvarenja cjelovita razvitka vlastitih potencijala;
- imati pristup obrazovnim, kulturnim,

duhovnim i rekreacijskim sredstvima društva u kojem žive.

DOSTOJANSTVO

Stariji ljudi bi trebali:

- moći dostojanstveno i sigurno živjeti te biti zaštićeni od izrabljivanja i tjelesnog i društvenog zlostavljanja;
- biti sigurni da će se s njima postupati pošteno bez obzira na dob, rasnu ili etničku pripadnost, invaliditet ili drugi status, kao i da će biti cijenjeni bez obzira na svoj gospodarski doprinos.

Konvencija Ujedinjenih naroda
o skrbi za starije ljude

U sljedećem broju Brazde pročitajte vrlo zanimljivi tekst-pismo koji je napisao 1999.godine Papa Ivan Pavao II i to za starije osobe.

Ovdje vam donosimo samo citat iz psalma kojim započinje ovo pismo:

“Zbroj naše dobi sedamdeset je godina,

ako smo snažni, i osamdeset;

a većina od njih muka je i ništavost:

jer prolaze brzo, i mi letimo odavle.”

(Ps 90 [89], 10).

Dječje misli

Što je za mene Crkva?

U crkvu idem
kao u jedan cvijet,
kao da je oko mene
veliki svijet.
Klanjam se Bogu,
kao da hodam po podu.
Boga u crkvi
možemo risati,
ali ne i brisati!
Isuse molim Te
Isuse volim Te!

Klara Lončarić 3.b

Crkva

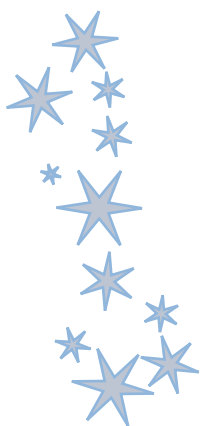
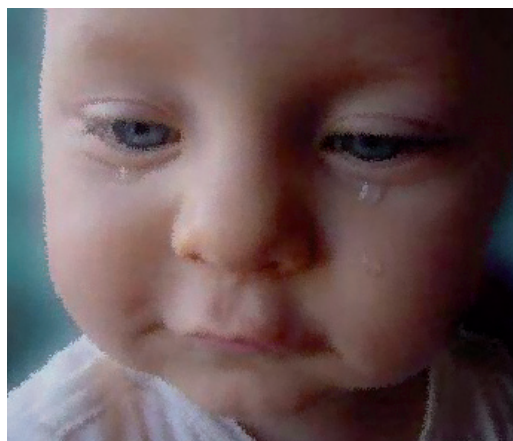
Crkva je Božja kuća i zato se
u crkvi trebamo lijepo ponašati, a ne
kreveljiti.

Ja sam dio Crkve i uvijek ću biti.

Matej Josipović, Ježdovec

Hvala

Isuse hvala Ti na prelijepoj obitelji.
Isuse hvala Ti na prekrasnome životu.

Isuse hvala Ti na dragim prijateljima.
Isuse hvala Ti što si mi stvorio predivan
život.

Viktorija Vidović, 3.a

Molitva

Bože hvala Ti na ovom životu.
Molim Te da moja seka Nika ozdravi i
da može govoriti,
hodati i normalno vidjeti bez naočala.
I molim Te da moja obitelj
bude uvijek zdrava.

Antonela Bezjak

Što je za mene Crkva?

Crkva je za mene ljubav i
prijateljstvo.

i ja se u njoj molim i posvećujem.

Crkva je za mene duhovna hrana i
volim ići u crkvu

jer se u crkvi osjećam sigurno.

Jedva čekam da dobijem drugi sveti
sakrament

Prvu svetu pričest.

Dinka Sokolović, 3.c

Hvala Ti

Hvala Ti Bože za sve dobro na
svijetu.

Hvala Ti na kruhu i hrani.

Hvala Ti za moje roditelje i braću
koji me vole.

Hvala Ti Bože na svakom danu koji
dođe

Hvala Ti na dobroti i na tome što
postojiš

Hvala Ti Bože što nas voliš.

Lorena Farkač, 3.a

Isus

Za mene je Isus ljubav i sreća,
Za mene je Isus najveća svjetlost,
Ko svjetlost On prolazi dok me ne opazi,
A kad me opazi nikad me ne zgazi.

Helena Gajan, 3.b, Lučko

Tko je za mene Isus?

Za mene je Isus sva ljubav
koju mi mama može pružiti.
Isus je za mene radost, mir i sva sreća
svijeta.
Isus je za mene nešto najljepše.
Sin Blažene Djevice Marije.

Vanja Cvetko, 3.b

Tko je za mene Crkva?

Za mene je crkva sve na svijetu,
kao pčeli med na cvijetu.
Voli crkvu svatko,
ali ne jednako.
Volim crkvu kao dušu
zato što tamo zli vjetrovi ne pušu.
Isus svakog želi primit
I njegovo srce želi dirnut.
Isus voli sve ljude
na svijetu.
Kao i pčelice na
cvijetu.
Ana Matijević, 3.b,

Ja sam Crkva

Jednog dana mama i
ja išli smo u crkvu.
Na početku mi je
mama rekla da crkva
služi za molitve, rad,
prijateljstvo.
I ti možeš biti Crkva

kao ja,
a da bi bio Crkva moraš vjerovati u
Boga i svake nedjelje ići u crkvu
i moliti se Bogu.

Mihael Rudar, 3.b,

Prvi snijeg

Pao nam je prvi snijeg veselimo se svi
I Boga slavimo za ovaj lijepi dar.
I kada se Spasitelj rodi i Njega ćemo
slaviti i za taj dar Mariji zahvaliti.
Prvi snijeg pada mi na moj mali dlan
i ja sam vesela i idem se igrati van
i jedva čekam da opet padne na moj
mali dlan.

Ana Jerković i Perica Pejić, 3.b

Molitva

Bože moj, čuvaj moju obitelj
i sve koji me okružuju.
Molimo Ti se i hvalimo Te.
Hvala Ti
na prekrasnom životu i sreći.
Neka budu svi sretni i veseli.
To ti želim reći.

Vita Gajdek, 3.b

I ja sam Crkva!

Ja sam Crkva zato
što vjerujem u
Boga.
Crkva velikim
slovom je
zajednica,
a crkva malim
slovom je
građevina.
I ja sam Crkva i da
nema našeg dragog
Boga

ne bi imali ni snage ni vjere.

Dino Smalbegović, Ježdovec,

Crkva

Za mene je crkva nešto posebno.

Čula sam tamo puno toga,

što ne mogu shvatiti

zato što sam još mala

Crkva je za mene moja obitelj na okupu.

Marta Tolić, 3.b

Tko je za mene Crkva?

Crkva, zajednica vjernika smo mi.

Mladi, stari i veseli.

Uvijek se molimo i pjevamo,

tako Boga slavimo.

Na misi se okupljamo oko oltara,

Da bi svi zajedno

Bogu rekli hvala.

Luka Perković, 3.b,

Ja sam Crkva

Crkva je uređena svakakvim slikama o Isusu.

Crkva je bogatstvo i moja duša se bori i uvijek će

se boriti za nju.

Moje se srce bori za molitve.

Ivan Kozina

Snijeg

Snijeg dok vani pada

Radosno vrijeme Božića vlada.

Kuglice vise na boru

Lampice svijetle na krovu.

Sjedimo u kući pored toplog kamina

Dok nam baka priča priče iz davnina.

Nema ljepšeg ugođaja

Od božićnih kolačića

i toploga čaja

tihe božićne pjesmice;

ispod bora su jaslice.

Božić je, Božić je

Pokucao na vrata

Zajedno smo sestre, ja,

mama i tata.

Sretan Božić svima!

Luka Batur, Hrv. Leskovac

Jesenska slika

Lišće palo

Sunce zvalo

Evo kiše

Igre nema više.

Tmurni dani,

Mališani,

Zima stiže

Ništa ne gmiže.

Igrališta pusta

Oko nas magla gusta

Vjetar je puhat stao

Eto jesen nam je dozvao!

Antonio Jalžabetić,

Hrv. Leskovac

40. PLANINARSKI KRIŽNI PUT

Dvadeset godina planinarskih križnih putova, dvadeset godina radosne mladosti, pjesme i molitve, utjelovilo se u stotinama mladih koji su za vikend 20. i 21. listopada 2007., svojim koracima posvetili staze Samoborskog gorja. U organizaciji Planinarske bratovštine svetog Bernarda krenulo je dvjestotinjak mladih iz Samobora, iz crkve sv. Anastazije. Blagoslovljeni od samoborskog župnika vlč. Vlade Bogdana, ohrabreni od povjerenika za pastoral mladih zagrebačke nadbiskupije vlč. Domagoja Matoševića, s riječima himne ovog pohoda u srcima: „Naš Bog, on je silan Bog i kralj, nad nebom i zemljom vječna je ljubav Njegova...“ upustili su se u avanturu dvodnevnog hoda, prateći križ Isusa Krista. S osvitom zore, nestajala je

pospanost, sumnja, oblaci; priroda je otkrivala svoje palete boja, sklad šuma, bregova, livada i putova. Hod se nastavio pored franjevačke crkve, opjevane samoborske kapele sv. Ane, Vrhovščaka, Otruševca, Malog Vratnika preko Višnjevca do odredišta prvog dana Noršić Sela. Kroz postaje križnog puta, nakane za koje se molilo, pjesmu, razgovore, osmijehe, kao da su koraci i ruksaci postajali lakši, a mladi bliži jedni drugima, u većoj čežnji za nasljedovanjem Krista u Duhu Svetome. Kroz postaju šutnje, kroz mir i osluškivanje u srcima molilo se za prisutnost Gospodnju u svakom sudioniku, za vjeru u Duha branitelja koji je poslan, kome je preporučeno cijeli hod u geslu „Primit ćete snagu Duha Svetoga.“ U Crkvi Svetoga

Duha bio je večernji program. Kroz meditativno teološki uvod mladima se nastojao približiti Duh Sveti, kao treća božanska osoba, kao zaštitnik i prijatelj. Nekoliko ljudi je iznijelo svoje svjedočenje o utjecaju i doživljaju planinarskog križnog puta u njihovom konkretnom životu. Bilo je to veliko bogatstvo za sve sudionike, čuti kako su ti mladi prepoznali različite dimenzije ovoga pohoda kroz jednu čežnju za većom svetošću i predanjem Ljubavi koja nadilazi sve boli, probleme i praznine. Uvod u svetu misu je bio skeč, pantomima u kojoj je bilo prikazano sedam darova Duha Svetoga koji se na PKP-u mogu doživjeti kroz različite ljude i situacije. Euharistijsko slavlje je predvodio vlč. Matošević, a pridružili su se i vlč. Bačun, vlč. Cestar i vlč. Sente stariji koji su sudjelovali i u sakramentu ispovijedi. Predvoditelj mise je mlade pozvao na molitvu koja ne posustaje nego kroz zajedništvo i po snazi Duha Svetoga ustraje u čežnji za nasljedovanjem Krista. Poslije mise je bilo izloženo Presveto i klanjanje je trajalo cijelu noć. Mladi su dolazili na bdijenje unatoč umoru, hladnoći i snijegu koji je sipio. Biti s Kristom, sasvim osobno, dozvoliti Mu da govori bilo je novo iskustvo mladih.

Drugi dan je bio nešto manje naporan no to je nadoknadilo vrijeme; snijeg i hladnoća su donijeli još jedan mali križ koji je trebalo ponijeti. U Gostinju sv. Bernarada na Velikom Lovniku je bila topla okrepa i grijanje, a mogla se pogledati i postavljena izložba

dosadašnjih planinarskih križnih puteva. Hod je nastavljen preko Slanog Dola i Gradišća do kapele sv. Mihalja gdje su se mladi ujedinili s mladima predvođenima udrugom Ekospiritus i s brojnim obiteljima i ljudima koji su svojevremeno bili sudionici i organizatori PKP-a. U svečenoj procesiji mladima se pridružio i kardinal Josip Bozanić te se u grad Samobor, u crkvu svete Anastazije, ušlo pjevajući i hvaleći Gospodina. Euharistijsko slavlje je predvodio kardinal, a sudjelovali su brojni svećenici, osobito oni koji su sve ove godine pratili rad i hod PKP-a. Kroz vrlo jednostavan i osoban govor, kardinal je mladima posvijestio važnost svjedočenja vjere u današnjem svijetu i u srca im stavio svijest o budućnosti koju upravo oni trebaju izgraditi, po snazi križa koji potvrđuje ljubav. Radost i zajedništvo prepune crkve potrajala je još dugo iza sv. mise. Kardinal je bio razdragan mladošću, vjerom, entuzijazmom, željom mladih da čine i svjedoče što naučava Crkva. Ovim djelovanjem mladih potvrđeno je da Crkva u Hrvata ima veliku nadu i snagu u mladima. Kroz riječi „Mladi, nadbiskup je s vama!“, kroz brojne poruke i trenutke druženja kardinal je mladima ulio ohrabrenje za daljnji život. Mladi su mu uzvratili pjesmom i pljeskom u kojem su bila predana njihova srca i njihova ljubav za kardinala.

Jasminka Đukić

Iskustvo Bratovštine sv. Bernarda

Odlasci s Bratovštinom sv. Bernarda mogu se pamtili po brojnim zgodama koje su se događale bezbroj puta.

Sve bi uvijek počinjalo u rano jutro s mukotrpnim dizanjem iz toploga kreveta i spremanjem potrebnih stvari. Slijedilo je naguravanje torbi u već ionako puni auto, ali uz radost jer smo išli u susret prijateljima.

Prvo što pamtim je jutarnja tišina nekolicine putnika u hladnome auto što polako putuje prema Samoborskom gorju. Jedino što je remetilo mir bio je tihi radio koji je svirao tek toliko da vozač ne zaspi. Bio je to susret starih prijatelja koje nismo vidjeli mjesecima, bezbrojni pozdravi i toplina lica, sve već tako poznato, a uz to topla šalica čaja što ju pruža osoba do tebe.

Uvijek je bila jutarnja misao gdje su svi mogli napuniti duh snagom za početak putovanja, a potom bi krenuli na dvodnevno putovanje. Prvih nekoliko

kilometara je uvijek bilo najteže dok nam se noge nisu navikle, a potom je bilo lakše, barem do prvih uzbrdica. Tako su započinjala naša hodočašća.

U drugim prilikama boravili smo u gostinju Bratovštine sv. Bernarda gdje je uvijek bila duhovna atmosfera koja se miješala s osjećajem bakine kuće. Dom je oduvijek okružen borovom šumom i oko njega uvijek vlada tišina. Savršeno mjesto za svakoga tko poželi da se odvoji od vreve svijeta na nekoliko dana. U nekoliko navrata sam posjetio Gostinjac i uvijek sam se osjećao kao kod kuće.

Na svakom izletu ili hodočašću, druženju ili samo susretu Bratovština sv. Bernarda je uvijek dala sve od sebe da sve bude dobro organizirano. Uvijek su ljudi dočekani s osmijehom na licu i raširenih ruku. Za svaki problem uvijek se našlo rješenje i nikada nije bilo toga što se nije moglo učiniti.

Stoga se radujem da će ovakvih susreta, koje organizira Bratovština ili mi mladi u svojoj organizaciji, biti još mnogo te da ćemo im se odazvati u velikom broju. Ovim putem pozivamo i druge da nam se pridruže u našim hodočašćima, izletima i planinarskim pohodima.

Ivan Baić

Gostinjac sv. Bernarda

Moje Modrave

Modrave su duhovno-rekreacijski kamp za mlade u blizini Šibenika. More, kamen, krš, masline, svakodnevna molitva i misa samo su neki od čimbenika koji su vezani za Modrave.

Modrave možemo nazvati mjestom gdje čovjek može naći vlastiti mir. To je mjesto gdje su mladi vrlo susretljivi, gdje prevladava jednostavnost i skromnost. Na Modravama nema struje niti pitke vode. Vodu smo dobivali s Murtera.

Sigurno se pitate kako smo ponoći bez struje? Lijepo! Svatko je od nas imao svoju džepnu svjetiljku koju je ponio od kuće i gdje bi god pošli imali bismo ju sa sobom.

Spava se u šatorima na paletama s pokojim skakavcem i paukom. Nekad bi se skakavci zavukli u vreću za spavanje, ali nakon par dana oni su postali naši prijatelji i stari znanci te ih

se više nismo plašili.

Tuširanje i pranje zubi radi se u moru kao i pranje pribora za jelo, a kao sredstvo za pranje koristi se zemlja. Sve se to možda na prvi pogled čini strašno i neprihvatljivo, no zaista je nebitno. Ja sam osobno sve ovo zaboravila već prvi dan boravka na Modravama jer što je to naspram duha i milosti koji se dobiju. Ono što na Modravama vlada je jutarnja i večernja molitva, misa, obrađivanje maslina, kupanje u moru, igre, rekreacija, kava s duhovnikom u poslijepodnevnim satima, pjesma do ranih jutarnjih sati i nemoguća misija buđenje u pola osam.

Na Modravama mi mladi živimo kao jedna velika sretna obitelj. Većinom je 80-100 ljudi u jednoj grupi iz cijele Hrvatske. Svi se poštuju i međusobno se sve dijeli. Za nas nema manje važnih ili više važnih. Svi su jednaki.

Dok sam bila na Modravama doživjela sam prelijepo iskustvo za cijeli život, te sam dobila dugo traženi mir i radost. Na tome mogu zahvaliti svojoj dragoj prijateljici iz župe koja me pozvala da pođem s njom na Modrave, te vodstvu kampa koje je predivno, puno razumijevanja i Duha Božjega. Nadam se da ću dogodne moći ponoviti to iskustvo.

Križni put na Modravama

Pozivam sve mlade i one koji se tako osjećaju da dođu na Modrave i osjete njihov duh. Za Modrave se možete prijaviti u SKAC-u (Studentski katolički akademski centar) u Palmotićevoj, a termini su kroz cijelo ljeto. Sve detalje možete pogledati na www.skac.hr.

Marija Carin

SHKM 2008.

POZVAN SI!!! (pozivno pismo organizacijskog odbora)

NA ŠTO?

Na Susret hrvatske katoličke mladeži 2008. ili kraće **SHKM 2008.** Nakon Rijeke, Osijeka, Šibenika i Pule, ovo je peti po redu SHKM, a domaćin je grad Varaždin tj. Varaždinska biskupija. Susret će se održati pod geslom "Bijahu postojani..." (Dj 2,42).

SHKM svake druge godine okuplja mlade vjernike iz čitave naše Domovine, te Hrvate koji žive u inozemstvu.

Sam Susret traje dva dana. Prvog dana održava se središnji događaj, svečana sveta misa, na kojoj će sudjelovati oko 20 000 mladih i svi hrvatski biskupi. Drugog dana prijedodne mladi će sudjelovati u programu po župama gdje će biti smješteni i slaviti će misu sa svojim domaćinima.

Po župama svih biskupija organizirat će se pripreme za Susret, koje započinju

u Došašću. Uključi se i ti u svojoj biskupiji, dekanatu i župi!

ZAŠTO?

Da se ponovno prisjetimo vrednota Prve Crkve koja je "bila postojana u nauku apostolskom, u zajedništvu, u lomljenju kruha i u molitvama", da

zajedno s mladima iz čitave Hrvatske i šire na samom Susretu u Varaždinu za te vrednote molimo, jedni druge ohrabrimo i Gospodina slavimo.

KADA?

U subotu, 26. travnja i nedjelju, 27. travnja 2008. godine.

GDJE?

U gradu Varaždinu i župama Varaždinske biskupije.

KAKO?

Prijavi se svom župniku, vjeroučitelju ili župnom animatoru. Oni će te znati uputiti!

I JOŠ...

Razmisli, ohrabri se, odluči se i dođi!

<http://www.mladi-vz.com/shkm/varazdin.html>

PRIJAVE I DALJNE INFORMACIJE
U NAŠOJ ŽUPI DOBITI ĆETE OD
ŽUPNIH ANIMATORA TIJEKOM
SLJEDEĆIH MJESECI.

Pripreme i radionice za Susret održavaju se nedjeljom poslije večernje svete mise u Domu "Sijač".

MOLITVA SUSRETA:

Nebeski naš Oče,
i ove godine susrest ćemo se zajedno s našim biskupima, svećenicima, vjeroučiteljima i mladima iz cijele Hrvatske i šire, na Susretu hrvatske katoličke mladeži u Varaždinu.

Molimo Te, nadahnjaj i vodi njih koje si nam dao za učitelje i pastire, a s njima blagoslovi i sve one koji su uključeni u pripremanje ovoga susreta, kako bi svi sudionici mogli primiti od Tebe ono što im želiš poručiti i kako bi ponijeli sa Susreta milosti koje Ti želiš svakome darovati.

Gospodine Isuse, Otkupitelju i Spasitelju naš, Ti si nam objavio Oca, Stvoritelja kao onoga koji nas neizmjerljivo ljubi i želi nas jednoga dana privesti u vječno zajedništvo sa svetima u nebu.

Ti si, Isuse, povjerio zajednici Crkve da tu istinu živi i propovijeda svima i svugdje.

Molimo Te, da nas uvijek po Duhu Svetom potičeš i vodiš, kako bi nam Prva Crkva neprestano bila izvor nadahnuća i snage u življenju i svjedočenju onih temelja na kojima je ona živjela:

apostolski nauk, molitva, zajedništvo i euharistija.

Marijo, nebeska Majko naša, i tebi se utječemo zagovorom i pouzdanjem, da u svemu i svagda moliš s nama i da moliš za nas, kako bismo uvijek imali dovoljno snage i odvažnosti postojano živjeti sveto evanđelje.

Amen.

NOVI PUT I NOVI ŽIVOT

Tišina, kiša, zbunjenost i uplakana lica mojih najdražih nezaboravna je slika koja je obilježila dan moga odlaska u samostan. Osim uobičajene prtljage natovarene kojekakvim potrebštinama za život i dragim uspomenama, na svom licu sam ponijela sjaj, u srcu zanos, a u duši ideale! Hrabrost, odvažnost i neka nepojmljiva snaga izvirala je iz mene. Osjećala sam se kao da je sav svijet moj. No, stupivši na tlo Korčule sve se promijenilo! Imala sam svoju viziju samostana i samostanskog života. Zapravo, poziv koji sam osjetila i o kojem sam toliko govorila, shvatila sam kao svoju osobnu priliku da se približim Bogu. Ali Bog nije htio samo to. Odgovorila sam Bogu na poziv, ali sam cijelo vrijeme htjela ostvariti svoju viziju kako bi se taj poziv trebao ostvariti. Tu sam, naravno, odmah naišla na prepreke najprije od Boga postavljene (jer Bog se oholima protivi) a onda i od ljudi jer nije me Bog pozvao da nastavim život kakvog sam do tada živjela već da ostvarim Njegov plan.

Kao što već rekoh imala sam svoju viziju samostanskog života. Mislila sam kako neću imati nikakvih problema jer pjevati znam, druželjubiva sam, a i moliti volim. Međutim, uskoro sam vidjela kako nije sve kako sam zamišljala i da sam u velikoj zabludi jer na rad nisam računala, osobito ne na rad oko sebe same jer sam do tada imala savršenu sliku o sebi. Bog

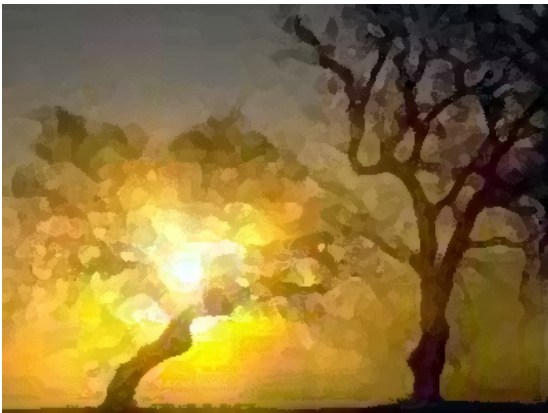
je odlučio nešto poduzeti u vezi toga budući da nisam bila previše svjesna ni sebe ni svega što se oko mene događa, a najmanje kakva sam osoba. Dogodilo se to kao da je netko uzeo iglu i probušio balone mojih snova. Na scenu ispred mojih očiju stupio je realan život. Način na koji mi je Bog pristupio da bi me izvukao iz moje zablude bio je nalik na onu priču koja govori o bambusu. Priča govori kako je u Kini zavladao glad i sušna godina. Kiše nije bilo ni izdaleka. Između plodnoga polja i potoka rastao je prekrasan bambus. Da bi Bog spasio gladno pučanstvo morao je odrezati i lišće i cvijeće sa stabljike bambusa, a na kraju i izvaditi srce bambusu kako bi on bio kanal preko kojeg bi se slila voda i natopila upravo posijano rižom plodno tlo.

Zbog svoga stava s kojim sam došla u samostan, naišla sam na otpor. Jedan dio u meni se bunio, dok je drugi htio promjene. Bilo je teško upoznati sestre, način razmišljanja u samostanu, način života, uklopiti se! Baš kao u onom prvom razgovoru s Bogom, kad sam osjetila poziv, ovo je bio samo jedan od razloga kojim sam se odupirala da ne pođem u samostan. Za razliku od Abrahama koji je spremno odgovorio na Božji poziv, moje ponašanje je nalikovalo Joni koji je od Gospodina bježao. A bježala sam zato jer nisam bila čovjek od rada i zanata.

Tu su bili i moji strahovi pred svim što je

nepoznato i izvan moje kontrole i moći. Ovome nadodajem svoju navezanost na ljude koji su mi bili podrška u životu, a čije sam se sigurnosti trebala odreći. I ono najvažnije – Bog je dobro poznao moje sklonosti u bježanju pred iskušenjima života naročito što se tiče patnje i samoće.

Kako kaže Ps – MRAK MI JE ZNANAC JEDINI postao tj. tišina u kojoj sam bila prisiljena Bogu se približiti i u kobnim vremenima izliti mu svu svoju dušu što nisam imala potrebe činiti prije, jer sam bila okružena roditeljima, sestrama, prijateljima i kolegama na fakultetu i u župi tj. ljudima na koje sam mogla računati i na njih se osloniti. Sada je to isključivo bio Božji dio. Zašto kažem samo Božji dio, a ne mojih sestara u samostanu? Sestre su uvijek bile moja podrška i snažna podloga u životu. Od njih sam gotovo sve naučila što sad znam. Ipak, kroz mnoge situacije sam morala prolaziti sama da bih sama ili bolje rečeno samo s Bogom došla do zaključka što je za mene najbolje.

I ne samo to, Bog me je proveo kroz mnoge suhoće, pustinje, samoće, bolesti i pred mene je uporno stavljao zadatke od kojih sam bježala jer sam smatrala da sam za to nesposobna, a samo zato što u svom dotadašnjem životu nisam imala prilike s tim se suočiti. I konačno, bilo je potrebno stati pred samoga sebe i priznati činjenicu da više nisam pojedinac koji može činiti što hoće i kako hoće, nego sam postala dio zajednice. I upravo to posvješćivanje stvorilo je u meni borbu oko prilagođavanja, upoznavanja i prihvaćanja mojih sestara i života u samostanu. No, požrtvornosti i ljubavi, dobrih nakana u izgrađivanju, nikad nije izostajalo i zbog ovoga sam najviše zahvalna Bogu i svojim sestrama jer sam zbog njih danas ovo što jesam.

Sve se promijenilo! Bog je ispunio moja očekivanja, ali ih je obogatio svojim divnim planom ostranivši svaku negativnost i sebičnost i krivu namjeru koja se skrivala u mom odgovoru na Njegov poziv. Isto tako, Bog me je prosvijetio i pomogao mi shvatiti kako prijatelj nije samo onaj koji tapša tvoja ramena kad je teško nego koji stavlja teži i veći uteg na tvoja ramena kako bi se izgradio i postao bolji čovjek.

A ideali? Zanos? Sloboda? Sve je to dobilo pravi oblik! Danas je moje srce ispunjeno pravom radošću i zahvalnošću što mi je Bog pružio

novu priliku i novi život i pokazao mi kako iz križa uvijek izbija svjetlo i kako je Njegov križ i naš križ zaista sladak i breme lako kada se nosi s ljubavlju i iz ljubavi. Stoga, sada i nadalje želim samo ono što želi moj zaljubljeni Zaručnik jer On je cilj mogega života, moja jedina i prava ljubav.

s. Marija Magdalena Ilić,
novakinja

Ana Ilić rod. 1984. u Zagrebu.
U jesen 2005.g. odlazi iz
naše župe u samostan sestara
dominikanki u Korčulu te
postaje novakinja s novim
imenom kojeg je sama odabrala
- sestra Marija Magdalena.

Ruke koje prate slijed Kristova života

Izradu otajstva Svete krunice počeo sam raditi krajem 2006. godine u listopadu. Bila mi je velika čast kada mi je vlč. Božo Belinić, predložio da ako sam u mogućnosti, izradim 21 reljef otajstva Svete krunice. Nikada prije nisam radio tako veliki i tematski zahtjevan projekt pa sam bio dodatno motiviran da ih napravim najbolje što mogu. Vlč. Božo Belinić zajedno sa župljanima je prije osmislio i izradio vrlo kreativne drvene konstrukcije koje su se dobro „stopile“ s okolinom, lijepom prirodom koja ih okružuje. Gledajući iz zraka na kapelicu koja je u neposrednoj blizini postaja, vizualno podsjećaju na krunicu: Kapela je Križ, zatim vjera, ufanje i ljubav sjedinjeno u jednu postaju i 20 postaja u krug kao krunica. U sredini kruga je postavljen Marijin kip kojega je blagoslovio biskup Josip Mrzljak, kada je bio pomoćni zagrebački biskup, danas varaždinski biskup.

Imao sam veliku dvojbu oko odabira materijala s obzirom da

su dimenzije bile zadane (oko 30 x 30 cm). Odabrao sam teracotu, tj. pečenu glinu, materijal s kojim posebno volim raditi i u kojemu sam mogao ostvariti glavnu zamisao da priča pojedinog reljefa bude jasna i čitljiva. Inspiraciju sam nalazio u djelima renesansnih i baroknih majstora poput Rafaela, Leonarda i drugih, što se vidi u radovima. Naglasak sam stavio na čistoći kompozicije tako da je

pozadina likova reducirana pa se tu i tamo nenametljivo pojavljuju djelovi arhitekture, oblaci i drugi elementi koji priču smještaju u određeni prostor. Zanimljivo je bilo da su se pojedine teme koje bih započeo raditi poklapale s čitanjima evanđelja na nedeljnim svetim misama, što mi je posebno davalo motivaciju, a bio bih i začuđen jer sam teme nasumično odabirao.

U svibnju 2007. godine otajstva Svete krunice su bila napravljena i postavljena. Na svetkovinu Gospe Fatimske (13. svibnja) bio je svečani blagoslov 21 postaje. Blagoslov je izvršio isusovac Izidor Jedvaj koji je zadužen za Marijanski pokret u Hrvatskoj.

Velečasni Božo Belinić je sa svojim župljanima posebno angažiran u

pokretu Žive krunice, pa obitelj koja moli svoju deseticu krunice, ima istovremeno zadatak uređivati tu postaju, saditi cvijeće. Zahvaljujem bivšem kapelanu naše župe i mom dragom prijatelju, vlč. Boži Beliniću što je imao potpuno povjerenje u mene. Pozivam sve da dođu i pogledaju otajstva Svete krunice u Župi uzvišenja Svetog Križa u Završju Netretičkom!

„Moliti Kronicu nije ništa drugo već razmatrati s Marijom Kristovo lice.“
Ivan Pavao II (Apostolsko pismo „Krunica Djevice Marije“)

Petar Bunić

Kratak životopis

Petar Bunić rođen je 16. travnja 1980. u Zagrebu. 1999. godine maturira na Školi primijenjenih umjetnosti i dizajna u Zagrebu na odjelu metala. Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu upisuje 2001. godine, a 2007. diplomira kiparstvo kod profesora Mire Vuće. Izlagao je na više samostalnih izložbi, likovnih radionica i humanitarnih akcija. Pohvaljivan od vijeća Akademije likovnih umjetnosti i nagrađen prvom nagradom za rad „Gledam te!“ na izložbi „Pasijska baština“ 2005. u Zagrebu. Realizirao je i nekoliko javnih radova. Živi i radi u Zagrebu.

Sveti Nikola U čizmi poklon ili šiba?

Tradicija slavljenja Nikolinja njeguje se već stoljećima. Jedan od razloga za to je dobivanje poklona, no priče o dobroti i suosjećanju jednako su važan motiv za prisjećanje na svetog Nikolu.

Tko li je taj sv. Nikola i odakle dolazi? Legenda o sv. Nikoli počinje ovako: Rođen je u gradu Patari u Maloj Aziji (Liciji) u 3. st. poslije Krista. Bogati roditelji dugo nisu mogli imati djece pa su od Boga izmolili dijete; malog Nikolu koji ime dobiva po stricu biskupu u Miri. Već kao mali Nikola je volio sve ljude oko sebe čemu su ga naučili njegovi dobri roditelji koji nažalost brzo umiru i Nikola ostaje sam. On nasljeđuje njihovo bogatstvo, ali odlučuje razdijeliti to bogatstvo sirotinji.

Postaje svećenik želeći širiti ljubav i dobrotu. Uskoro mu umire stric, biskup Mire i svi misle da će ga Nikola naslijediti. No, on skroman i u strahu od te časti bježi u Palestinu gdje živi samačkim životom. Vraća se za nekoliko godina upravo kad umire biskup, nasljednik njegova strica. Ovaj puta nije mogao pobjeći te postaje biskup. Od tada noći provodi moleći, a dane pomažući nevoljnima i šireći vjeru.

Običaj da Nikola djeci noću na 6. prosinca donosi darove u čizmicu

potječe od priče o tri jako siromašne sestre čiji otac nije mogao osigurati miraz za njihovu udaju. Zbog toga se otac odlučio na strašan korak - trgovanje njihovom ljepotom. Nikola je doznao za njegovu odluku pa mu jedne noći ubaci kroz prozor vrećicu sa zlatnicima.

Ocu je taj novac poslužio za udaju najstarije sestre, a nakon druge vreće sa zlatnicima, otac je mirazom opremio i srednju kćer. Tada je odlučio saznati tko je njegov dobrotvor. U trenutku kada je Nikola ubacio svoj dar za najmlađu kćer, otac je potrčao za neznancem, sustigao ga i prepoznao

u njemu Nikolu.

Unatoč obećanju da nitko neće saznati tu priču, sretni je otac razglasio radosnu vijest cijelom mjestu.

Druga priča govori kako je svetac krenuo na hodočašće u Svetu zemlju. Za putovanja nastala oluja i lađa, udarana velikim valovima, gotovo potonu. Sv. Nikola zaprijeti valovima i oni se smire. Tako sv. Nikola postade zaštitnikom mornara i putnika, a njegova se slika susreće u gotovo svakoj luci na svijetu.

Na temelju čuda vezanih uz malu djecu, sveti je Nikola postao i zaštitnikom male djece.

Obično se u crkvi sv. Nikola pokazuje kao biskup. Njegova najpoznatija oznaka jesu tri kese sa zlatnicima ili

tri zlatne kugle. Katkada se prikazuje sa sidrom ili s lađom u pozadini, kao zaštitnik mornara. Također kao zaštitnik male dječice, se pojavljuje u prizoru kako mu malo dijete ljubi ruke.

A što je s Krampusom??

Krampus je ostatak poganske tradicije, no uspio je naći svoje mjesto i u okviru kršćanskog nasljeđa. On je antiheroj, suprotnost svetog Nikole.

Zločesti mali vražićak s dugim jezikom i lancima, upozorava djecu da trebaju ostati dobra kakva i jesu. Bilo bi loše da ga nema zato što dobrota i razumijevanje omiljenog i nesebičnog sv. Nikole ne bi došla toliko do izražaja. Sve dok taj crveni mali vražićak bespomoćno skakuće oko njegovih nogu, zlo izgleda nekako ohrabrujuće poraženo.

Nadam se da ste i ove godine dobili poklone i slatkiše na dar, a ne šibu. A ako je pak šiba u pitanju, to vam je znak da se morate više potruditi biti bolji i ljubiti svoje bližnje.

Pripremio: Nikola Tomečak

“Raduju se djeca, spremaju svoje cipelice, čiste čizme koje će staviti u prozor kako bi sveti Nikola i njima donio dar koji su zaslužili ako su bili dobri.”

Krunica za spas nerođenih

Moli se na običnu krunicu.

Na početku molitve poljubi križ i načini znak križa (prekriži se)

*** na križiću se moli Vjerovanje:**

Vjerujem u Boga, Oca svemogućega, Stvoritelja neba i zemlje.

I u Isusa Krista, Sina njegova jedinoga, Gospodina našega,

koji je začet po Duhu Svetom, rođen od Marije Djevice,

mučen pod Poncijem Pilatom, raspet umro i pokopan;

sašao nad pakao, treći dan uskrsnuo od mrtvih; uzašao na nebesa,

sjedi o desnu Boga Oca svemogućega; odonud će doći suditi žive i mrtve.

Vjerujem u Duha Svetoga, svetu Crkvu katoličku, općinstvo svetih,

oproštenje grijeha, uskrsnuće tijela i život vječni. Amen.

*** veliko zrno: Oče naš:**

Oče naš koji jesi na nebesima sveti se Ime Tvoje, dođi kraljevstvo Tvoje!

Budi volja Tvoja kako na nebu tako i na zemlji!

Kruh naš svagdašnji daj nam danas i otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim, i ne uvedi nas u napast nego izbavi nas od zla.

Amen!

*** zatim slijede tri mala zrna na kojima se moli:**

1. Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom.

Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus

Koji neka nam umnoži vjeru!

Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike,

sada i na času smrti naše. Amen.

2. Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom.

Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus

Koji neka nam učvrsti ufanje!

Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike,

sada i na času smrti naše. Amen.

3. Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom.

Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus

Koji neka nam usavrši ljubav!

Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike,

sada i na času smrti naše. Amen.

Nakon toga slijedi:

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu,

kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova!

Amen.

O moj Isuse oprosti nam naše grijehе, očuvaj nas od paklenog ognja i dovedi

u raj sve duše,

osobito onе kojima je najveća potreba

Tvoga milosrđa.

*** zatim slijedi 5 desetica otajstava krunice za spas nerođenih**

na svakom velikom
zrnu se moli Oče
naš, a zatim 10
Zdravo Marijo ...

Na kraju svake
desetice izmoli se
Slava Ocu,
a zatim O, moj Isuse
...

Otajstva:

1. otajstvo: Isus, kojeg si Marijo rodila

Blažena Djevica Marija rodila je Sina Božjega, Spasitelja svijeta. Svaki čovjek je jedan svijet. Isus ljubi svakoga kao cijeli svijet. Dijete je dar Božji. Molimo i žrtvujemo se za nerođene.

2. otajstvo - Isus, kojeg si Marijo hranila

Marija je hranila, dojila i othranila Gospodina. U krvi Spasiteljevoj teče i njezino mlijeko. Njihova dva Sveta Srca povezana su u veliku vezu ljubavi, vezu Boga i čovjeka. Svako dijete određeno je da živi u ljubavi, poštovanju, radosti i obiteljskoj sreći. Molimo i žrtvujemo se za nerođene.

3. otajstvo - Isus, kojeg si Marijo odgojila

Isus Mesija odgojen je u vjeri, nadi i ljubavi prema jedinome Bogu Jahvi, prema Svetom Pismu i običajima svoga naroda. Odgojila ga je Majka Marija i poočim Josip. To su bili Njegovi uzori. Nerođeno dijete također ima pravo na obitelj i toplinu koju ona pruža. Marijo

i Josipe, molimo s vama za nerođenu djecu u opasnosti od pobačaja.

4. otajstvo - Isus, koji ljubi nerođene

Gospodin naš, Isus Krist, došao je pobijediti đavla, smrt i grijeh u svome narodu i donijeti nam Kraljevstvo Božje. On ljubi nerođenu dječicu - ona su Njegovo vlasništvo, koje sotona želi

uništiti na naokrutniji način. Isuse, pogledaj na majke i očeve koji se stide, boje i odriču nerođenog dara Božjega. Obrati ih, Ti koji ljubiš život.

5. otajstvo - Isus, koji spašava nerođene

Samo Gospodin može spasiti život, samo On može životu izliječiti rane i dati oprostjenje, mir, novu nadu i milosrđe. Isus je kralj milosrđa.

Molimo Te Isuse, Jaganjče Božji, da oprostiš onima koji čine pobačaje i da obratiš one koji ih promiču i odobravaju.

Zdravo Kraljice

Zdravo Kraljice, majko milosrđa, Živote, slasti i ufanje naše, zdravo.

K tebi vapijemo prognani sinovi Evini.

K tebi uzdišemo tugujući i plačući
U ovoj suznoj dolini.

Svrni, dakle, zagovornice naša,
One svoje milostive oči na nas

Te nam poslije ovoga progona
Pokaži Isusa, blagoslovljeni plod
utrobe svoje,

O blaga, o mila, o slatka djevice Marijo!

- Moli za nas, sveta Bogorodice.

- Da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

* na kraju krunice:

“O moj Isuse, ovo je Tebi za ljubav, za obraćenje grešnika

i kao naknada za uvrede koje se nanose Bezgrešnom Srcu Marijinu i na pomoć dušama u čistilištu!”

Na kraju molitve poljubi Križ i načini znak križa (prekriži se)

Svjetski dan krunice

U nedjelju, 7. listopada obilježio se Svjetski dan krunice 2007. Ove godine s blagoslovom naše Majke, Blažene Djevice Marije, slavi se već jedanaestu godinu ostvarenje tog događaja. Godinu za godinom sve je više osoba i zemalja koje se pridružuju molitvi krunice. Sjedište događaja ove godine bila je Bazilika Majke Božje Gvadalupske u Meksiku.

U listopadu 1996.

istovremeno se molila krunica za 50 godina svećeničkog ređenja njegove svetosti Ivana Pavla II., U tom

događaju sudjelovalo je 20 zemalja. U Meksiku se molilo u 2.600.000 mjesta. Sudjelovalo je više od tri milijuna osoba. Za vrijeme Svjetskog dana krunice, koji se održao u listopadu 2000., molitvi se pridružilo više od 140 zemalja, u kojima je mnoštvo ljudi u crkvama, katedralama, zatvorima, bolnicama, školama, na stadionima, igralištima, trgovima i drugdje molilo istovremeno krunicu. Mnoge od tih skupova prenosili su radio ili televizija. Sudjelovali su milijuni ljudi po čitavom svijetu.

CILJEVI SVJETSKOG DANA KRUNICE:

1. Moliti da procvjeta

ljubav među ljudima, za mir u svijetu, za život i za obitelj, za nerođene, za papu, biskupe, svećenike i posvećene osobe, za svećenička i redovnička zvanja.

2. Moliti krunicu s izloženim presvetim oltarskim sakramentom.

3. Umetnuti zaziv "Isuse, zaštititi i spasi nerođene" poslije svakog otajstva.

4. Posvetiti se Prečistom Srcu Marijinu.

5. Preporučiti ispovijed prigodom skupa.

6. Tražiti potpuno oprostjenje koje se postiže molitvom krunice u zajednici.

7. Usvojiti Svjetski dan krunice svake godine u prvu subotu u mjesecu listopadu.

Svjetski Dan krunice

8. Organizirati molitvene zajednice i sastati se barem jedanput mjesečno.

Za bolju informaciju vezano za ovaj događaj posjetite stranicu:

rosario@churchforum.org
www.churchforum.org/rosario

Molimo i mi krunicu našoj Majci, jer molitva spašava.

Važnost sakramenta euharistije

Drugi vatikanski koncil (1962.- 1965.) naziva euharistiju „izvorom i vrhuncem cijelog kršćanskog života“. Sakrament euharistije ustanovio je sam Isus Krist na Posljednjoj večeri, a sama Crkva je rođena iz pashalnog misterija (muka, smrt i uskrsnuće Isusa Krista). Svaki put kada slavimo euharistijsko slavlje mi iznova predočujemo Kristovu muku, smrt i uskrsnuće, s njime prolazimo kroz osamu, bol, napuštenost, ali i slavu uskrsnuća. Naša se duša otvara Kristovoj otkupiteljskoj zadaći da

spasi grijehom palog čovjeka! No, razmišljamo li mi ustinu tako? Ima li mjesta za Krista u našim mislima i za Njegovo djelo spasenja? Što li prolazi našim mislima dok se nedjeljom okupljamo na slavlje euharistije? Ramišljamo li kako je Krist živio? Što nam to živi Krist iz bijele hostije poručuje? Ostavljam svakom od nas neka odgovori na to pitanje osobno!

Euharistija je središnji sakrament Crkve, sakrament žive Prisutnosti i predanja. Ona je sakrament Kristove

ljubavi, Isus se daje kao žrtva za nas. Pozvani smo dolaziti na misu redovito i vjerno. Ni jedan pravi Isusov učenik ne propušta lako dolazak na euharistiju, o s o b i t o n e d j e l j o m , jer ona je privilegirani dan njezinog slavljenja. To je prvenstveno put da se kao kršćani doživimo.

Tako ćemo opravdati pred samim sobom činjenicu da smo primili sakramente u svom životu. Trebamo vjerno i korjenito živjeti od euharistije. Primiti euharistiju može samo onaj tko je duhovno živ! A to znači da redovito odlazi na sakrament pokore i pomirenja, tj. na ispovijed. Euharistija je susret s Kristom. Moj svijet postaje Kristov svijet. Euharistija je zajedništvo s drugim ljudima, što smo bliže Isusu bliži smo i drugima. Euharistija je dar, daruje se i poziva na darivanje. U euharistiji dajemo Kristu ono što jesmo, a on nam daje ono što on jest! Stoga je euharistija najvažniji sakrament kršćanskog zajedništva jer se kroz

nju ostvarujemo kao Kristovi nasljedovatelji, kao braća i sestre! Nema vjerničkog života bez primanja sakramenata, osobito euharistije i sakramenta pokore i pomirenja (ispovijedi). Ne možemo za sebe tvrditi da smo Kristovi vjernici ako ne primamo sakramentne i ne dolazimo u crkvu!

Stoga predajmo sebe, prinesimo sebe, svoje obitelji, svoje brige, tuge, radosti, SVE na Kristov žrtvenik, na oltar i pođimo putem jedine i prave Ljubavi, putem Isusa Krista i majke Crkve! To je jedini ispravan put, put koji vodi u vječnost, put koji vodi u raj!

Ilijana Jularić, dipl.katehistica

¹Drugi vatikanski koncil, Dogmatska konstitucija o Crkvi Lumen gentium, 11

²Usp. Courth, Franz; Sakrametni

Komadić neba

Danas doživih jedno veliko čudo. Pristupila mi je djevojčica koja je u rukama držala omotnicu s novcima za siromašne. Onako pomalo iznenađena, upitah je u čije ime daruje te novce za potrebne, a ona, uz osmijeh radosno odgovori: «To sam sama sakupila za siromašne i za one kojima je potrebno.» I dalje u čudu, zatekla me svojim odgovorom. Sjetih se koliko je teško skupiti novčana sredstva za potrebne jer mnogi daju od viška, a ova me malena djevojčica podsjetila na onu evanđeosku izreku :«a ona je dala sve svoje - Mk 12,44». Odricanje od slatkiša, lutki ili štošta drugog primamljivog mi je iznova pokazalo da anđeli žive među nama. Možda nemaju krila, ali je njihovo srce sigurna luka za sve one koji su upali u bure svog života. Bez anđela mnogi ne bi imali kreveta, stola i upravo oni «čiste» sobe i «pokrivaju» stol. Njihova ljubav prema ljudima veća je od njihove težnje za novcem i posjedovanjem.

Zato s mislima Phila Bosmansa mogu radosno uskliknuti: «Stvoren si za sreću svoje obitelji, za sreću svojih znanaca i prijatelja. Budi kao dijete: jednostavan, spontan, radostan. Pokušaj svaki dan iznova voljeti ljude oko sebe jer sreća drugih u tvojim je rukama.»

Anđeli su ljudi koji propuštaju svjetlo, oni donose sa sobom komadić radosti iz raja. Anđeli ipak ne dolaze po narudžbi, već sasvim neočekivano. Izađu iz mnoštva, pruže ruku ne

tražeći zahvalnost. Doista, skromno, jednostavno djelo ljubavi prema bližnjemu vrijedi više od čitave konferencije pune lijepih riječi o tome «problemu»...

Upravo će jednostavna, iskrena ljubav učiniti sve da bude lako. Svaki je čovjek komadić neba, u dlanove Očeve urezan...

Tome me je naučila ova malena djevojčica i svi oni koji ne zaboravljaju da su upravo oni sami komadić neba. Zahvalni smo djevojčici Sari Štagar iz 3c razreda, kao i njenim roditeljima, jer je i meni i mnogima taj maleni anđeo donio nanovo svijest o Gospodinu koji je blizak ljudima. U ovo blagdansko vrijeme i hladnoći svijeta unijela je svjetlo za mnoge.

Zato, budimo svi zajedno anđeli svijeta, radosti i mira. Budimo anđeli i misionari ljubavi. Hodajmo svaki dan sa živim Bogom ,prepoznamo Ga u svima, a ponajviše u malenima jer uistinu «takvih je kraljevstvo nebesko»...

M. M.

Meditacija - Kakav prijatelj je Isus

Prijatelj, prijateljstvo, prijateljevanje.

Jesmo li se ikada zapitali tko je naš prijatelj? Kada smo uspostavili prve i prave prijateljske odnose u životu? Tko je to bio; školski kolega, kolegica, susjed, susjeda, netko iz obitelji ili rodbine? Kada smo prvi puta osjetili potrebu pored sebe imati prijatelja kojemu ćemo moći reći svoje misli, želje, tajne? Koliko dugo smo čekali susret s takvom osobom? Je li ta osoba uvijek imala vremena za nas? Što smo morali žrtvovati da bismo zadržali prijatelja pored sebe? Čega smo se sve morali odricati kako bismo bili uz prijatelja? A kada smo dobili prijatelja-icu koliko smo vremena mogli provoditi s njim-njom?

Jesmo li prijatelju „išli na živce“, zamerali ga svojim problemima (poslovnim, emocionalnim, životnim), „nerazrješivim“ situacijama, opterećivali ga? Koliko smo puta pomislili zar me ni prijatelj ne razumije, nema vremena za mene.

Koliko nas je koji možemo reći imam prijatelja-icu?

O, koliko razočaranja bijaše u našim prijateljstvima, našim prijateljima?!

Gdje nestadoše prijateljstvo i prijateljevanje?

Taj uzvišeni osjećaj komuniciranja dviju osoba, koje vjeruju jedna drugoj,

jedna drugu poštuju, jedna drugoj pomažu, trebao bi biti u centru međusobnih odnosa dvaju prijatelja. Često puta to se svodi na poneki susret, par minuta uz kavu, ali i ono „ideš mi na živce s tim svojim problemima“.

A mi ostajemo sami, tužni, jer nitko nema vremena za nas, nitko nas ne razumije, nitko nas ne želi slušati, nitko nam ne želi pomoći.

Imamo li još snage za dolazak u crkvu, pred tabernakul, k Isusu, prijatelju koji je uvijek prisutan u presvetom oltarskom sakramentu. On nas je prihvatio kao svoje prijatelje već u trenutku našega začeca, bio s nama kod našega prvog plača, svjedočio za nas kod krštenja, radovao se pri svakom ulasku u crkvu. Isus nas dočekuje vedrog raspoloženja, radostan što smo došli. Nikada nam ne prigovara da mu oduzimamo vrijeme ili da mu „idemo na živce“. U svako doba dana i noći spreman nas je primiti i ne moramo razmišljati koje izraze upotrijebiti u razgovoru s njim. Ne moramo imati novo odijelo, pripremati se dugo, već možemo nenajavljeni svratiti k njemu bez obzira koliko smo ga dugo ignorirali. Došli mi s velikim ili malim problemima, htjeli govoriti mu ili samo šutjeti u njegovoj blizini, uvijek smo dobrodošli.

Spreman je s nama nositi

naše probleme, dati nam snage lakše nositi terete, preuzeti na sebe naše boli, olakšati nam koračanje trnovitim putem našega života u ovoj dolini suza.

Što za sve to traži od nas?

Traži trenutak našega vremena, koje često puta trošimo na nevažne stvari, traži da postanemo svjesni njegove nazočnosti u hostiji kojom nas hrani.

Milan Desnica, prof.

Moja bol...

Veliki blagdan...Njezin blagdan...

Jutro...Njenu blizinu osjećala sam tako snažno, toliko mi je pomogla molitva u prisutnosti drugih koji su se tada osjećali kao ja...

Miris voska, svjetlo svijeća, pružali su mi u tom trenutnu toplinu koja mi je bila neizmjereno potrebna...

Osjećala sam puninu...Riječi propovijedi pružile su utjehu nakon velike praznine koja je nestala zbog nesporazuma...Tada u tom trenutku bila sam sretna...

Poslijepodne...Spremanje...u susret s obitelji...prijateljima...

I tada...lom...velika bol...bol koju su gušile suze...grcala sam se jer moje je tijelo imalo neprirodan položaj...

Krik koji je bolio moje najmilije...

Tada sve što mi ostade, za što imadoh snage je doživljati ime Majke...

Znala sam da je Ona tu...i plače zbog mojih bolova...

Ali znala sam da sam u Njezinoj milosti

i da po Njenom zagovoru to nije kraj... Pored svih bolova...znala sam da ću preživjeti i taj dan... i da će sutra biti bolje...

Večer...

Pustila sam da stručnjaci rade svoj posao...prepustila sam svoju bol u njihove ruke...

i iako je bilo pomalo neugodno...tada se bol smanjivala...San je bio više nego očekivan...

Novo jutro....donijelo je novu brigu... kako je operacija prošla? Tada je to bilo najvažnije...iako sam se osjećala kao da nemam svoga tijela, jer kao da nije bilo moje, dah olakšanja zbog uspjele operacije čak mi je donio i osmijeh na usne, iako mi tada nije bilo do smijeha zbog svega...

Osjećala sam se jedno i duhovno i fizički, ali znala sam da samo treba proći vrijeme...znala sam da nije ništa gotovo.

Par dana kasnije shvatila sam da sve

što mi se dogodilo je bilo upravo zbog moga puta i da je sve ovo samo moja žrtva...Na to mi je ukazao nepoznati fratar koji je te nedjelje tako nenadano ušao na vrata moje bolesničke sobe i donio mi potreban mir.

Sakramenti ispovijedi i pričesti toga dana bili su mi najdraži, najljepši u životu...jer to Tijelo Kristovo koje sam tada primila, primila sam s tolikom željom, toliko mi je Krist bio blizu...

Marija je kod Njega izmolila za mene... za nastavak moga života...i bilo je prekrasno primiti Ga...primiti Živoga Krista...

Moj put ponovno je imao smisla... moja duša više nije tražila razloge za patnju...nije se pitala „Zašto?“.

Fizička bol je bila neminovna...i trajala je...traje i dalje...ali više ne boli duša...

Možda mi se dogodilo i da padnem duhom u zadnja tri mjeseca...ali taj pad je bio kratkotrajan i dogodio se zbog sjećanja i ponajviše zbog nemogućnosti da krenem dalje... zbog te fizičke prepreke...da koračam...

Ali duh je sada jak...ne boji se više...

Moja obitelj pružila mi je svu brigu i ne znam kako im zahvaliti...nikada im neću moći uzvratiti dano, ali oni to ni ne uvjetuju...to je čista obiteljska ljubav...i tu se nema što reći.

Pored svega imam i prijatelje, koji se nisu izgubili u magli, prijatelje koji su vidjeli moje pravo ja i prihvatili ga i pružili mi šansu, pružili mi ruku koja mi je trebala.

Bogu najviše zahvaljujem što ih je

nanio na moja vrata i što su oni bili tu kada mi je bilo najpotrebnije, možda su neki bili i stranci, ali nisu se bojali prihvatiti moj tihi jecaj upomoć. Tada sam vidjela tko je moj pravi prijatelj i hvala im zbog toga.

Sada teško koračam, ali napredak se vidi.

Najviše zahvaljujem svojoj obitelji, medicinskim sestrama i osoblju koje je bilo toliko srdačno, doktorima koji su znali što treba učiniti, prijateljima koji su stiskali ruku i pružili zagrljaj, ali posebno onima koji su ojačali moju osobnu vjeru.

Gospodinova milost dala je da i dalje vidim smisao u patnji, sreću u tuzi, radost u boli...

Jer ovo sve nije ništa...moja bol je samo kušnja...moja kušnja vjere...i put kojim moja duša teži vječnom životu.

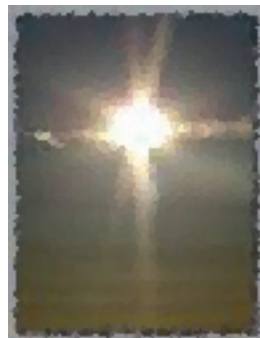
Moj duh je sada jak...

Bog mi je dao snage prebroditi sva iskušenja u kojima sam se našla tijekom teških trenutaka i boli, ali ne bojim se više svojih osjećaja i postupaka u

prošlosti...jer znam da će biti oprosteni od onih koji znaju praštati...

Moja bol više ne boli...ne postoji jer je tu Njegova ljubav koja je pružena i upotpunjuje moje srce...

Tihana Krajačić

Život je..

*Život je prekratak
da ga ne bismo živjeli.
Život je predug
da ga ne bismo opazili.
Život je preširok
da bismo ga definirali.
Ali život je i predragocjen
da bismo ga uništili.*

Vjeran Matešić

Molitva

*Gospodine učini nas dostojnima
Tvoga dolaska u naše misli,
srca, u naše domove,
da Tvojom prisutnošću
obradujemo one koje volimo.*

Milan Desnica

Novi život

*Nisam željela loše, već činiti dobro
Ali postupci su krivo shvaćeni.
Nisam voljela ljubomoru, strah
Ali su me osjećaji pobijedili
Nisam znala kako dokazati
prijateljstvo
Ali oni su bježali ne želeći istinu
Nisam se mijenjala,
Ali sam se promijenila*

*Sada samo gledam dalje
Gledam sreću koju ne poznavah
prije
Gledam Ljubav koja je savršena
I ona je jedino što mi sada treba Jer
ne traži ništa zauzvrat
Jer ona je Njegova
On je prijatelj bez granica
On...On mi je pružio novi život
U poniznosti...s kajanjem...i
trudom...
I On, On voli moje pravo ja...*

Tihana Krajačić

Dječji biseri

Kada su bebe još skroz male, one su kod mama u trbuhu; tu ih ne može niko ukrasti.

Moja mama je pravo lijepa, još uvijek se vidi da je nekada bila mlada.

Ja ću kasnije oženiti mamu, neku nepoznatu ženu ne želim.

Gliste ne mogu ujesti zato što naprijed i nazad imaju rep.

Meni ne treba sirup za kašalj, ja mogu i bez njega kašljati.

Jednom sam bila tako bolesna i imala sam 40 kila temperature.

Nisam mogao pojesti bananu. Mama je bananu previše dobro zapakirala.

Na mame se ne galami, one su korisne!

Više se ne događaju čuda zato što

imamo televizor i računar.

Ljubav se desi kada te pogodi strijela. Ali sve što dođe poslije toga više ne boli!

Poluotok je otok koji još nije dokraja napravljen.

Baka je debela zato što je puna ljubavi.

Ljudi ne mogu živjeti na mjesecu. Kada je polumjesečina onda ljudi ne bi imali dovoljno prostora za život!

Moj djed nema nikakvo zanimanje, on je samo djed.

Što je čovjek stariji sve su skuplji njegovi zubi.

Policija također ima helikoptere. Ako se desi šta gore na nebu, u raj, da mogu djelovati.

Mudre riječi

Život-Božji dar

Život je Božji dar, koji nam je predan da iz njega načinimo nešto korisno.

Život je poziv, nešto za što smo odgovorni.

Kad na kraju naših dana budemo pozvani na posebni sud, kako kaže Sveto Pismo, Bog će nam suditi prema tome što smo s tim darom učinili.

Werner von Braun

Zrela dob

Neki se učenik stalno molio. Jednog dana, reče mu Učitelj :

“Kada ćeš prestati oslanjati se na Boga i stati na vlastite noge?”

Učenik je bio iznenađen :

“Ali Ti si nas učio da na Boga gledamo kao na Oca!”

“Kad ćeš se naučiti da Otac nije netko na koga se možeš naslanjati, nego onaj koji te oslobađa potrebe da se naslanjaš?”

nepoznati autor

Vicevi

Na satu vjeronauka...

Učiteljica: „Ivice kako se zove majka od Isusa?“

Ivica: „Marija Bistrica...“

Marica ispovijeda svoje grijehе. Kad je završila svećenik je upita:

„Znaš li kćeri moja koliko si zaslužila tim premnogim grijesima?“

Marica odgovori: „Znam velečasni, ali meni novac nije važan.“

Kod vjenčanja svećenik kaže:

„Ako netko od ovdje prisutnih ima što reći protiv ovog vjenčanja neka kaže

sada, sutra je već kasno!“

Začuje se neki nesigurni glas: „Ja!“

- „Ti šuti. Ti si mladoženja“, kaže svećenik.

Na vratima raja sv. Petar prima pridošlice. Sa svakim malo pročaska pa pita čime je stigao kod njih. Tako dođe i jedan čovjek na red pa sv. Petar pita i njega:

- „Kako ste došli do ovdje?“

- „Kolima.“

- „Kako kolima?“

- „Pa, žena mi je rekla: Dragi, ako mi daš volan, postat ćeš anđeo.“

Kviz

1.) Gdje se rodio Spasitelj svijeta?

- a) u Betlehemu
- b) u Jeruzalemu
- c) u Nazaretu
- d) u Kafarnaumu

2.) Koji je car vladao za vrijeme Isusova rođenja?

- a) Tiberije
- b) Cezar
- c) Neron
- d) August

3.) Koji evanđelisti opisuju Isusovo rođenje?

- a) Ivan i Marko
- b) Luka i Ivan
- c) Matej i Luka
- d) Matej i Marko

4.) Tko se najprije došao pokloniti Isusu?

- a) mudraci

b) pastiri

c) anđeli

d) stanovnici Betehema

5.) Koji su se stranci došli najprije pokloniti Isusu?

- a) kraljevi sa zapada
- b) carevi sa sjevera
- c) zvjezdoznanci sa juga
- d) mudraci s istoka

6.) Koje se životinje obično prikazuju s Isusom u jaslama?

- a) krava i deva
- b) magarac i konj
- c) vol i magarac
- d) koza i vol

7.) Zašto su Marija i Josip išli u Betlehem?

- a) jer su tamo stanovali
- b) jer su išli na popis stanovništva
- c) jer je Josip u Betlehemu imao

rodbinu

d) jer su htjeli da se Isus rodi u Betlehemu

8. „Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj“, navijestio je:

a) Josip

b) pastir

c) prorok

d) anđeo

9. Kojim su riječima anđeli hvalili Gospodina?

a) „Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima miljenicima njegovim!“

b) „Slava Bogu na visini, a na zemlji blagostanje svim ljudima!“

c) „Neka je Gospodin hvaljen i svi njegovi miljenici!“

d) „Slavimo Gospodina, jer nam je darovao Spasitelja!“

10. Koji je kralj htio pogubiti novorođenog Isusa?

a) Pilat

b) Herod

c) August

d) Kvirinije

11. Iz koje loze potječe Isus po svom poočimu Josipu?

a) iz loze Davidove

b) iz loze Kainove

c) iz loze Herodove

d) iz loze Augustove

12. Prema proroku Isus je...

a) Mlado Sunce

b) Tamna noć

c) Sjajni mjesec

d) Svijetla zvijezda

13. Što je mudrace vodilo do Isusa?

a) kristalna kugla

b) mudra sova

c) zvijezda

d) kamen mudraca

14. Kamo je Josip zajedno s Marijom i Isusom morao bježati zbog Heroda?

a) u Maroko

b) u Izrael

c) u Egipat

d) u Kanaan

15. Koje su darove mudraci donijeli Isusu?

a) zlato, videoigru i šal

b) čizme, tamjan i automobil

c) zlato, tamjan i smirnu

d) mirise, odjeću i zlato

16. Prorok Izaija Spasitelja naziva „Emanuel“ što znači...

a) s nama Bog

b) Bog spašava

c) Bog je sa mnom

d) u Boga se uzdam

17. Koje likove uz Isusovo rođenje spominje samo evanđelist Matej?

a) anđele

b) mudrace

c) pastire

d) ovce

18. Iz kojeg grada su Marija i Josip došli u Betlehem

a) iz Jeruzalema

b) iz Jerihona

c) iz Nazareta

d) iz Kane Galilejske

preuzeto sa stranice Malog Koncila i prilagođeno

Znate li?

- **Znate li** da je u našoj župi postojala srednja škola, Škola učenika u privredi u kojoj su zanat završavali tokari, glodači, strojobravari, tehnički crtači i dr.

- **Znate li** da je župna zajednica prikupila 16735 kn i 206,40 € za obitelj Knezović iz Ježdovca, kojoj je izgorjela kuća te su ostali bez ičega

- **Znate li** da se ponovo održava druženje za mlade pod vodstvom sestre Marije Anice, ali sada u drugom terminu – utorkom u 20:15, te da se obrađuju vrlo zanimljive teme prilagodljive svim mladima stoga su svi mladi pozvani da nam se pridruže

- **Znate li** da je projekt izgradnje novog centra u kojem će biti prostorije Caritasa, prostorije za mlade i uredništvo Brazde, župne knjižnice, dobio zeleno svjetlo te je u ostvarenju i pripremi za izvođenje radova.

Statistike župe

Svaka statistika nešto poručuje. Poruka može biti pozitivna ili negativna. Može biti ohrabrujuća ili zabrinjavajuća. Dragi župljani ovu statistiku prihvatite kao iskrenu poruku, bez uvijanja. Ovu statistiku prihvatite kao iskrenu poruku, bez uvijanja. Prošle godine bilo je: 120 krštenih, 41 vjenčani par, 100 umrlih, 154 prvopričesnika, 141 potvrđenik, ovogodišnja nedefinitivna statistika je:

106 krštenih
44 vjenčani par
112 umrlih
148 prvopričesnika
130 potvrđenik

ODGOVORI na pitanja iz kviza:
1. Betlehem, 2. August, 3. Matej i Luka, 4. pastiri, 5. mudraci sa istoka, 6. vol i magarac, 7. jer su išli na popis stanovništva, 8. andeo, 9. "Slava Bogu na visini, a na zemlji mir ljudima miljenicima njegovim", 10. Herod, 11. iz loze Davidove, 12. Mlado Sunce, 13. zvijezda, 14. U Egipat, 15. zlato, tamjan i smirnu, 16. S nama Bog, 17. mudrace, 18. Iz Nazareta.

Vizualizacija novog župskog centra

Župne obavijesti

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45, te u 18:00 sati, a radnim danom u 17:30 sati (zimsko računanje vremena).

Samostan sestri karmeličanki BSI-Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela - Ježdovac:

-sveta misa je svakog četvrtka u 18:30 sati, te svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 17 sati.

Kapela sv. Benedikta - Donji Stupnik:

- sveta misa je svakog utorka u 18:30 sati, te svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 17 sati

RADNO VRIJEME ŽUPSKOG UREDA:

Župski ured radi ponedjeljkom, srijedom, petkom te subotom prije podne od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane, osim subote, od 18:00 do 19:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 18:00 do 19:00 sati.

ZAJEDNICA MLADIH "ZRNO NADE"

Druženje i vjeronak utorkom u 20:15, sastanci nedjeljom poslije večernje svete mise.

ŽUPSKI CARITAS:

Radi srijedom. Prije podne od 9:00-10:00 sati, a popodne od 16:30 do 17:30 sati.

ŽUPSKI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Krijesnice“ – ponedjeljkom i petkom od 18:30-19:30;
- Zbor mladih „Allegro“ – ponedjeljkom i petkom od 19:30-20:30 (upjevavanje nedjeljom pola sata prije večernje svete mise)
- Župni zbor – četvrtkom u 18:00 sati.
- Zbor HKZ „MI“ tamburica – zbor četvrtkom u 20:15 sati, tamburaški sastav petkom u 20:00 sati
- Zbor sv. Mihaela u Ježdovcu četvrtkom nakon sv. mise.

ZAHVALE:

Posebna zahvala tvrtci Kerschoffset d.o.o., Poduzeće za grafičku djelatnost i nakladništvo; koja pomaže kako bi Brazda ugledala svjetlo dana.

KERSCHOFFSET

Zahvala svim onima koji su župnom listu pomogli bilo svojim radom, savjetima ili novčanom pomoći.

Raspored blagoslova obitelji

DATUM:	ULICA:
SRIJEDA 26. XII. 2007.:	Demerje od Piškora oko 65 obitelji; Stupničkoobreška, Botinka, Dvorski put, Micani i Rubna ulica.
ČETVRTAK 27. XII. 2007.:	Demerje nastavak oko 70 obitelji; Žitarka, Horvatska, Marovići, Zavrti, Stupnički Obrež odvojak, Farkači, Gornjostupnička, Gorstupnički odvojak i Gradek.
PETAK 28. XII. 2007.:	Demerje ostatak, Leskovački brijeg, Kostanjevička, Stajnička, Krasnička i Podokička; Gorenska, Trdakova, Kratka, Lipovac, Prudice, Trgovenska, Horvatinci, Domovičev brijeg i odvojak; Medcestami, D. Novaka i Selište.
SUBOTA 29. XII. 2007.:	Tratinska, Molbička, Mladinska, Skradnička, Mejna, 15. travnja 1944. i Bedekova do pruge; Domovičeva, Pavlovička, Vernička, Kobasi, Lopuhi i Kovačićko.
NEDJELJA 30. XII. 2007.:	Stara cesta i Biljanska; Sv. Benedikta i odvojak, Runtasi, Majdačka, Jugova, Katrići i Katrićeki.
PONEDJELJAK 31. XII. 2007.:	Pilinka, Pavlovačka i Krška; Donjostupnička, Japjeci i Meglajci.
SRIJEDA 2. I. 2008.:	Ribarska, Ciglarska, Prečna i Pružna; Drobilina I. i II. odvojak, Štefanjska, Topoljska, Božići, Božići I. i II. odvojak, Žužići, Žužići I. i II. odvojak.
ČETVRTAK 3. I. 2008.:	Jezeranska, Ivančica, Potočna, Povrtnica, Uska i Nedeljska; Puškarićeva i Lučki odvojak od Puškarićeve ulice.
PETAK 4. I. 2008.:	M. Bedeka (od pruge do kraja), Markulinka i Tvornička; Hrastovička, Lasinjska, Parkanj, Kanalska, Karlovačka, Bedekova, Novi put i Ventilatorska.
SUBOTA 5. I. 2008.:	Gajić, Novi put, Graševačka, Zelena i Travarsko; Hrvatskoselska, Bugarova, Hojnikova, Zgrabljiceva, Deličeva i Dolenica (između Ventilatorske i Hrvatskoselske).
NEDJELJA 6. I. 2008.:	Lučko i Starča
PONEDJELJAK 7. I. 2008.:	Zastavnice, Travarski odvojak i Kalinovo; Rožmanka, Ivićeki i Gaj.
UTORAK 8. I. 2008.:	Gospodarska, Unčanska, Lučki odvojak, Predanić, Borovik, Vrbice, Vrbice I., II., III. i V.
SRIJEDA 9. I. 2008.:	Ježdovečka, osim brojeva 77
ČETVRTAK 10. I. 2008.:	Prkanj, Kušnjačići, Ježdovečki odvojak, Biškupići, Mikulini, Racka i Vojkovička.
PETAK 11. I. 2008.:	Ježdovečka - brojevi 77, Keseri, Vukasi, Studeni II i I.

On

Pogledaj u nebo

Vidjeti ćeš Njegovo lice.

U dašku vjetra

Čut ćeš šapat Njegov.

U žuboru potoka

Slušaj Njegov pjev.

U mirisu pokošene trave

Opij se mirisom ljepote.

I slavi život,

Jer ma kakav bio

Tvoj je!

I pronađi snagu i mudrost

Da bude lijep.

Jer njegovo srce kuca

U svakom otkucaju srca tvog.

Katarina Krsnik